

De avonturen van Xara en Ariebarie. 5

Xara

Ariebarie de Oerieboerie

gemene Snarf

Prins Samuel op kikker omringd door lieve gnoompjes

Xara

baby draakje

Kayakus de witte wolf

kristientje de
wensvlinder

Vleer vlammen

Snarf

Yvanna Witte Fee

Kellietje de bosnimf

Cobina de lieve tandenfee

Gnoompjes

Paddenstoel huisje van Xara

Papa en Mama Draak

Dokus de
kattekwaad kat

Tsarina Karina

Kristelientjes bloemenwijde

Feest hapjes

bentie pentie

Robertijn de zee kapitein

Apiegapie

Prins Tos

Wiert de wijze wizard

Princes Millie en Prins Samuel

Svetlaan de gemene heks

Gouden Kooitje

koning Lukas

Koning Robinio

Ariebarie

Sokkie

Kijzer Abel

Sniffel het lieve snarfmeisje

Verliefdes vlindertjes

De race-auto

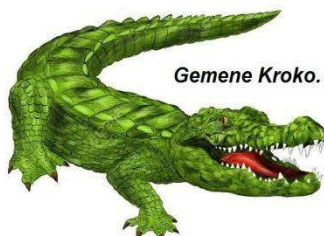
Sterre

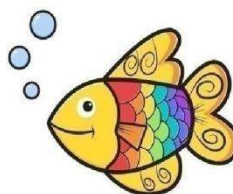
Verboden Ravijn

Mieranja

Gemene Kroko.

Regenboog visjes

Dino de speelgoed dinosaurus

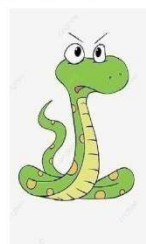
Conny de regenboogpony.

ren de mexicen boerie

RobotHondje

SSSSerpentiena

Annemijn Robijn

Chanti-boerie

Johannus-boerie

Leintje Dolfjntje

Peter de Disco-Boerie

Hubo en Gerto

Tato-tom.

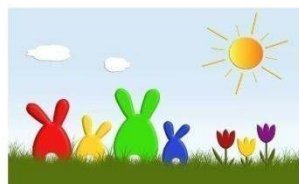
Suzie van de heide

Moon

Hongerig Monstertje.

Rood=mama konijn,
Geel=zusje konijn,
Groen=papa konijn,
Blauw=Baby broertje konijn.

Oerieboerie dorp

Gemene blauwe vliegende apen

Baby Snarfje

Snaak

Snieka

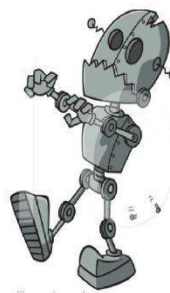
Mars-Boerie.

Bakkertje.

Gijs de schilder-boerie.

Kristelstein.

Sabbelientje.

Mimi de Fallstaf fee.

Mollemientje.

Padden-Drieske.

Vrouwte Paddezwan.

lieveheersbeestje.

Spaghetti met gehaktbal-monster.

De Soldaatjes van Koning Lucas.

Harten Beestje.

Aakie-drakie en Prinses Millie.

Barto-Boerie.

Boerie Bier

Sofia

Wallie de wollige mammoet.

Robberto de lieve boerie.

Lipos.

Mini Miertjes.

Verhaal 1 Boek 5 (door Opa)

Politie.

“VROEMMM..VROEMMM..TUUT..TUUT”. Hier komt de nieuwe wereldkampioen racen aan” Roept Ariebarie terwijl hij keihard in zijn elektrische race-autootje door het sprookjesland rijdt. In de verte ziet hij 2 gemene snarfen die bezig zijn om weer een valkuil te maken. “VROEMMM..VROEMMM..TUUT..TUUT”. Roept Ariebarie nog harder, de gemene snarfen springen vlug aan de kant, ze struikelen en vallen de sloot in. “HAHAHA” lacht Ariebarie. “Die maken vandaag geen valkuilen meer”. En zo Reest Ariebarie verder door sprookjesland, totdat hij merkt dat zijn race-autootje wat langzamer gaat rijden. “Oeps ,lege batterijen”. Denkt Ariebarie. Maar gelukkig is hij vlakbij het kasteel van Koning Robinio, en die heeft altijd verse batterijen.

Het duurt niet lang en de verse batterijen zitten in de race-auto, maar voordat Ariebarie verder gaat racen vroeg Koning Robinio nog vlug of Arie even wat paddenstoelen-stipjes wil plukken..Daar bij de grote eik. “Natuurlijk Robinio, ik ben zo terug.” Roept Ariebarie. “VROEMMM .. VROEMMM..TUUT..TUUT. en met een grote stofwolk achter de race-auto rijdt Ariebarie naar de grote eik. Tot plotseling..”Wat is dat nu?” Denkt Arie, er staat een mannetje in een blauw pakje met een politiepet op..midden op het zandpad bij de grote eik. Het mannetje steekt zijn arm omhoog en roept: “STOP jij kwajongen”. “Het is hier geen race-circuit, zet de auto stil en stap maar even uit.”. “En nu laat je rijbewijs zien.” Ariebarie snapt er niks van want wat is een rijbewijs? en wat is een kwajongen? en wie is dat mannetje in het blauwe pakje? Het mannetje begint een beetje boos te praten: “Zeg eens mini Max verstappen..Waar zijn wij helemaal mee bezig? Het is hier geen race-baan, en al helemaal niet als je geen rijbewijs hebt, Dat is dus een boete van 50 paddenstoelen-taartjes. En die moet meteen betaald worden.” Ariebarie is nu wel een beetje bang, want zoveel taartjes heeft hij niet..Maar op dat moment begint het mannetje te lachen en tegelijk springen er een heleboel Oerieboeries uit de boom, en tegelijk roepen ze: “**1 april. Kikker in je bil..**” Ariebarie begint ook te lachen en ziet nu pas wat er aan de hand is, het mannetje is de bakker met een blauw pakje aan, en alles was een 1 april grap.

Verhaal 2 Boek 5 (door Opa)

Rijbewijs.

Het hele gebeuren wat Ariebarie heeft meegemaakt met de politie en de 1 april grap heeft hem aan het denken gezet en hij vraagt aan iedereen in het Oerieboerie-dorp of er zoiets als een rijbewijs bestaat. Maar er is niemand die dat weet. Die middag vindt Ariebarie een oude krant, deze krant is komen aanwaaien uit de grote mensen wereld, en wat ziet Ariebarie? Daar in de krant staat met grote letters: "Rijschool Roy. Voor al uw rijbewijzen". "JAAAA.. dat wil ik ook " denkt Ariebarie en meteen de volgende nacht gaat hij stiekem met zijn race-autootje naar de grote mensen wereld. En als het licht wordt verstoppt zich vlak bij de rijschool..De hele dag let Ariebarie goed op, en kijkt hij hoe Harold en Ellen iedereen leren om met een auto of motor te kunnen rijden. Ook hoort hij dat er gesproken wordt over een theorie-boekje. En dat wil Ariebarie ook wel hebben. Die nacht als de grote mensen slapen gaat Ariebarie via een openstaande raam bij de rijschool naar binnen. En wat ligt daar op tafel? Een hele stapel theorie-boekjes. Met al zijn spieren tilt hij een boekje op, het boekje is net zo groot als Ariebarie zelf. Maar het lukt hem om het boekje in zijn race-autootje te leggen en volgas rijdt hij terug naar het Oerieboerie-dorp.

Het boekje ligt op zijn keukentafel en Ariebarie is al weken aan het lezen. Hij leert alles over voorrangsregels en verkeersborden. En nog veel meer.

"Vraag maar" zegt Ariebarie aan Xara, want ik ben klaar voor het theorie-examen. En Xara begint vraagjes te stellen aan Arie. "Hoe hard mag je in de bebouwde kom?" 100 zegt Arie, " Nee fout "zegt Xara "je mag maar 50". Volgende vraag: "Wie heeft voorrang op een gelijke kruising?" en Arie zegt:" Degene die het eerst toetert heeft voorrang". Ook fout" roept Xara. "Je moet nog veel leren want je hebt niet een vraag goed". Ariebarie is niet erg blij, maar gaat weer verder leren in zijn boekje zodat hij de volgende keer wel slaagt voor het theorie-examen. En ondertussen mag hij even niet in zijn race-autootje rijden. Want daar moet hij toch echt een rijbewijs voor hebben.

RIJSCHOOL ROY

Die avond..Xara ligt in haar bedje maar kan niet slapen, ze moet steeds aan Ariebarie denken en aan zijn rijbewijs. Totdat ze een heel goed idee heeft.

Ze vraagt zich af waarom Ariebarie eigenlijk een echt rijbewijs voor nodig heeft? In heel het sprookjesland staan geen verkeersborden of stoplichten. En de enigste die er in een auto rijdt is Ariebarie zelf. Dus pakt Xara haar tekenboek en potloden en gaat ze zelf een rijbewijs maken. "WOW". Denkt Xara:"Wat zal Ariebarie morgen blij zijn met zijn "echte" rijbewijs."

Verhaal 3 – Boek 5 (Door Yva)

De omgewaaide boom.

Het stormde zo hard vannacht. De oerieboeries hoorden een hele harde knal en de grond trilde er zelfs een beetje van. Ze keken door de paddestoelen raampjes naar buiten, maar ze konden in het donker en door de regen niks zien... De knal was al opgehouden en het werd stil in het dorp, dus alle oerieboeries gingen weer slapen. Toen de zon eenmaal opkwam werden Xara en Ariebarie wakker. Ze liepen naar buiten en wat zagen ze daar? Er lag een mega dikke, lange boom dwars door het oerieboerie dorp! Die was vannacht omgevallen door de storm. Aan de andere kant stonden er nog een paar oerieboeries bij. Ze riepen over de boom heen naar Xara en Ariebarie of ze veilig waren. Ze konden elkaar niet zien doordat de boom zo dik was! 'Ja, wij zijn veilig', riep Xara. Maar die boom was alles behalve handig. 'We moeten een plannetje bedenken om die boom weg te krijgen', zei Xara. Waarop Ariebarie zei: 'een plannetje? Ik denk eerder aan een heel plan. Die boom is gigantisch!' Hubo en Gerto kwamen er aangelopen en Ariebarie vroeg: 'kunnen jullie de boom wegslepen?' Maar dat zou nooit lukken... Oerieboeries zijn maar klein, en deze boom is mega groot. Toch gingen ze iets proberen. Burgemeester boerie kwam erbij en riep alle oerieboeries bij elkaar om samen, tegelijk tegen de boom aan te duwen. Dan zou hij gaan rollen en dan ligt hij niet meer dwars door het dorp. Xara en Ariebarie mochten niet meehelpen met duwen, want die stonden aan de verkeerde kant van de boom. Burgemeester boerie riep: '3..2..1...', waarop Xara heel hard 'Hooooo stop, wacht even' riep. 'Als jullie de boom deze kant oprollen dan rolt hij onze paddestoelenhuisjes kapot! Daar had burgemeester boerie niet aan gedacht. Ariebarie keek naar de boom. Eigenlijk was die wel super gaaf. Een mooie boom vol met takken om in te klimmen. Xara zag Ariebaries stralende oogjes en kreeg plots een goed idee. En ze riep: 'Hubo, Gerto, kunnen jullie tunneltjes of poortjes in de boom zagen?' En dat konden ze wel! Ze bouwden ook een paar laddertjes met touw die ze er tegenaan hingen. En vanaf nu ligt er midden in oerieboerie dorp een hele gave speelboom om op te klimmen en doorheen te kruipen. En binnen in de boom? Daar hebben ze zelfs een paar kamertjes gemaakt voor oerieboeries die in plaats van een paddestoel, eens in een omgevallen boom willen wonen.

Verhaal 4 – Boek 5 (Door Yva)

Koning Robinio en de batterijplantage.

Altijd wanneer Ariebarie met zijn autootje bij Koning Robinio langs rijdt, heeft de koning wel weer een nieuwe batterij die het wel doet. En toen vroeg Ariebarie zich op een dag af waar al die volle batterijen vandaan kwamen? 'Dat is een goeie vraag', zei koning Robinio. 'Kom binnen, ik laat het je zien'. Ariebarie stapte uit zijn autootje en riep vrolijk: 'Bleep bleep!'... 'Nu zitten de deurtjes op slot', zei Arie. Hij liep met de koning mee. Ze liepen door het grote kasteel via allemaal trapjes helemaal naar beneden. Daar kwamen ze in een lange ondergrondse gang terecht. Een hele lange gang... vol met spinnenwebben en crawlers! Ariebarie was onder de indruk.. 'wow', zei hij. Maar hij volgde de koning verder onder het kasteel. Op het einde van de lange gang drukte de koning op een speciaal onzichtbaar knopje langs een deur. En toen schoven de panelen opzij en was er een doorgang, het was heel donker aan de andere kant. De koning zei tegen Ariebarie dat hij er eerst doorheen moest lopen. Maar dat vond Ariebarie veel te spannend. Dat durfde hij echt niet. Dus de koning liep weer voorop en deed de lampen aan. Hij had geen gnoompjes nodig om licht te maken in de kasteelkelders, daar had de koning stroom voor! Ook dat vond Ariebarie maar hocus spokus raar. Maar wat zag Ariebarie daar allemaal?! Heel veel plantjes die allemaal in rechte rijen groeien. Heel lang en heel hoog. En boven al die plantjes hingen rode lichten. 'Wat is dit allemaal?!' riep Ariebarie. En koning Robinio legde het uit: 'Dit zijn mijn batterij plantjes voor verse batterijen. Hier kunnen de batterijen groeien die ik voor jouw autootje gebruik. Wanneer ze gegroeid zijn, pluk ik ze af en heb jij weer een vers autootje.' Ariebarie snapte er helemaal niks van. Zo iets had hij nog nooit gezien, zelfs niet in de grote mensen wereld... Hij keek zijn oogjes uit. De koning vroeg: 'wil jij een keer een verse batterij plukken? Ik zie er toevallig eentje hangen die helemaal rijp is, kijk dat zie je doordat dit streepje groen is.' De batterijen die nog niet rijp zijn, hebben rode en oranje streepjes. En dat wou Ariebarie wel. Hij strekte zijn kleine handje uit en trok bijna het hele plantje omver. Koning Robinio moest lachen en hij legde het uit: 'Kijk zo, je pakt eerst de verse batterij vast en dan draai je 2 keer aan dit kleine knopje aan de zijkant, dan laat hij zichzelf los zonder dat je hard hoeft te trekken... want als je wel te hard trekt, dan gaat de verbinding waarschijnlijk kapot en kan er nooit meer een nieuwe batterij aan dit plantje groeien.' Dat begreep Ariebarie wel. Hij draaide 2x aan het kleine knopje op de batterij, het leek wel op een kroontje zoals bij de onderkant van appels, maar blijkbaar was het een soort knopje bij de batterijplanten. En nu had Ariebarie zijn eerste batterij geplukt! Wat was hij blij. 'Zo zo', zei de koning. 'Je mag hem meenemen naar huis, misschien heb je onderweg wel een leeg autootje en dan kan je hem meteen gebruiken.' Ariebarie was blij, maar hij had nog wel een vraagje. Hij keek naar de rode lichtjes die boven de planten hangen en hij vroeg: 'Wat zijn die rode lichtjes dan?' Koning Robinio keek ernaar, glimlachte en zei: 'Dat zijn de groeilampen... die heb ik ooit gevonden in de grote mensen wereld, in een doosje

waar Opencircuit op stond, ik vond het toen zo mooi klinken dat ik die dingen mee naar mijn kasteel heb genomen. Maar ik wist toen nog niet zo goed wat het was. Blijkbaar kan je daar batterijplanten mee laten groeien!

OPENCIRCUIT

Verhaal 5 – Boek 5 (Door Yva)

Draken vlucht.

Elk jaar halverwege het schooljaar van de drakenschool, wordt er een speciale dag georganiseerd. Een talentendag. En op die talentendag, mogen alle kindje draakjes aan alle vriendjes en familie laten zien waar ze super goed in zijn, hun talent! Ze mogen dan aan iedereen laten zien wat ze al geleerd hebben op de drakenschool. Daar kijkt ons Kindjedraakje erg naar uit. Want ze heeft al hele gave dingetjes geleerd. Vuurspuwen lukt nog steeds niet heel goed. De andere draakjes proberen haar wel te helpen door het steeds opnieuw uit te leggen, maar het blijft moeilijk. Draken-sommetjes op papier is ook niet zo haar ding. Schrijven is veelste saai. Waarom zou je willen schrijven als je net zo goed de hele middag door de wolken kan vliegen?! Maar de juffrouw draak is heel duidelijk. Je moet van alles een beetje leren. Anders weet je nooit of het 'jouw ding' is. Anders wordt je nooit slimmer. Dus op sommige dagen zit ons kindjedraakje de hele middag in de school met wiskunde sommetjes. Op andere dagen gaan ze vuurspuwen in de grotten. Maar op haar lievelingsdagen, vliegen ze door de wolken! Zij is daar heel goed in geworden en heeft nieuwe truukjes geleerd. Vliegdingetjes die de andere draakjes niet kunnen, maar zij wel! Het is bijna zover dat al haar vriendinnetjes, mamadraak en papadraak langskomen op talentendag. Ons draakje heeft Xara, Ariebarie, Sniffel, Prins Samuel, Prinses Millie en de lieve gnoompjes Charlotte en Sofia uitgenodigd. En ze komen allemaal kijken! Alle vriendinnetjes zitten nu allemaal op de tribunes, allemaal bankjes die daar zijn neergezet zodat iedereen kan kijken naar de talenten van de schooldraken. Kindjedraakje kijkt rond, ze ziet dat iedereen klaar zit en wacht op de draken talenten.. maar ze is daar opeens wel een beetje zenuwachtig over. En ze zegt tegen de juffrouw draak: 'Ik weet niet of ik het wel kan.. ik weet niet of ik wel durf te vliegen nu iedereen zo hoopvol naar me gaat kijken'... en dan zegt de juf: 'Jij kan het, draakje. Jij kan vliegen als de beste, ik heb het je niet eens hoeven leren, want je kon het vanzelf al. Het is je talent, draakje. Je hoeft niet bang te zijn.' En nu gelooft draakje in zichzelf. Eerst komen wat andere schoolgenootjes op de podium. Ze laten zien dat ze alle fakkels aan kunnen blazen met vuur, dat ze een mooi drakenlied kunnen zingen, en dat ze dansend een zwaard van een ridder kunnen ontwijken. En nu is het kindjedraakjes beurt. Ze gaat op het podium staan en de juffrouw roept: 'En hier is ons vlieg talent!' Alle vriendinnetjes, mamadraak en papadraak beginnen te klappen. En Millie en Samuel roepen: 'Whoeewhoeeeeewww!' Kindjedraakje vliegt de lucht in. Ze is heel blij dat iedereen voor haar klapt! Ze vliegt eerst superhoog en gaat dan met volle vaart recht naar beneden, en halverwege maakt ze een mooie salto in de lucht. Ze kan nog niet vuurspuwen, steeds wanneer ze dat probeert komt er zwarte rook uit haar neus, maar die zwarte rook is wel echt gaaf tijdens een vlieg show! Ze blaast de rook uit tijdens haar drakenvlucht en dan zien alle vriendjes en vriendinnetjes zwarte strepen in de lucht, waar het draakje vrolijk doorheen vliegt. Het is echt heel gaaf! Draakje vliegt verder en gaat boven de

wolken draaien. Ze maakt nog een paar salto's, neemt een wolkje mee naar beneden en vliegt terug naar het podium. Daar houdt ze het wolkje omhoog en blaast ze alle kleine wolkendeeltjes zomaar het publiek in. Iedereen is blij, juicht en klapt. Dat was een mooie drakenvlucht. En dat gaf de juf een goed idee. Ze kwam naast draakje op het podium staan en riep: 'Het schooljaar is nog niet voorbij, maar we kennen het talent van dit draakje al. Ze vliegt als de beste! Bij deze krijg jij een mooie naam. Jij bent Cloudy!' Mamadraak en papadraak zijn zo trots dat ze van de bankjes afkomen en naar het podium vliegen. Ze geven Cloudy een dikke knuffel. Mamadraak heeft zelfs drakentranen in haar ogen omdat ze het zo mooi vindt dat haar kindje zo ontzettend goed kan vliegen. En ze zegt: 'Cloudy, schatje, ik ben trots op jou!'. Iedereen op de bankjes klapt nog steeds en na de talentendag, gaat iedereen samen paddestoelen met pittige saus en vuurvlammetjes eten. Ons kindjedraakje is blij met haar nieuwe naam. Cloudy. Dat klinkt als een wolkje! En ze is gek op wolkjes.

Verhaal 6 – Boek 5 (Door Yva)

Ma Lei Zie Je.

Sniffel huppelde vrolijk door het bos. Ze had een houten stokje vast en deed net alsof ze kon toveren. En ze riep: 'Hocus Pocus Ei Zie Je, ik tover een Ma Lei Zie Je. Xara hoorde dat en liep naar Sniffel toe. 'Wat tover je?' Waarop Sniffel zei: 'Ik weet het niet goed, een Maleisië?' Xara vroeg: 'Een Maleisië? Weet je wat dat is?' Maar Sniffel wist dat niet. Ze zei: 'Ik hoorde twee bosnimphen praten over een Maleisië. Het klinkt zo magisch! Het is net een verzonnen woordje. Misschien als ik een Maleisië kan toveren, komt er een hele, magische Feeënwereld tevoorschijn!' Sniffel begon te glimlachen van haar eigen idee. 'Dat zou gaaaaf zijn!' Maar Xara hielp haar uit de dagdroom. 'Maleisië is een land, een land hier heel ver vandaan. Wat zeiden de bosnimphen nog?' Xara is erg nieuwsgierig naar de grote mensen wereld. Ze hoort steeds Ariebarie's verhalen. Maar meer wist Sniffel niet. Ze had alleen Maleisië onthouden. Maar Sniffel glimlachte lief: 'Voor zover we weten, Xara, zou Maleisië wel een echt, magisch Feeënland kunnen zijn.' Xara vond Sniffel wel schattig als ze zo enthousiast was, dus ze ging er een beetje in mee. 'Kom Snif, dat gaan we navragen bij onze sprookjes feeën. We gaan bij Cobina de tandenfee langs, misschien weet zij wel iets over de magische feeën wereld 'ma lei zie je'. En ze liepen samen de hele middag, op weg naar de tandenfee. Eenmaal daar aangekomen kregen ze kruidenthee en een paddestoelen koekje. 'Hallo, Xara en Sniffel!' Na haar koekje ging Sniffel meteen weer vrolijk verder toveren. 'Hocus Pocus Ei zie Je, ik tover een Ma Lei zie Je!' Waarop Xara aan Cobina de tandenfee vroeg: 'weet jij iets over de grote mensen wereld en alle landen? Weet jij iets over Maleisië?' En daar wist Cobina wel een beetje over. Ze pakte haar toverstokje en tikte 3x in de lucht en opeens verscheen daar een zwevend boek tussen allemaal kleine mini sterretjes en tover vonkjes. Het boek sloeg zichzelf open en Cobina vertelde: 'Ik ben zelf nooit in Maleisië geweest, maar we kennen iemand die daar wel geweest is! En dit is het fotoboek 'Memorylane', hier hebben ze heel veel foto's van het verre land Maleisië ingeplakt.' En het zwevende boek slaat heel langzaam steeds een pagina om. En Sniffel en Xara? Die staan heel verwondert naar de foto's in het boek te kijken. 'Wow, wat mooi! Wat zijn dat voor gele dingen? Zijn dat echte mensen?' En dan begint Cobina te lachen. 'Nee, die gele poppetjes noemen ze geloof ik Lego poppetjes. Maleisië is heel groot, zo groot dat er een heel Lego Land in past! Vol met lego poppetjes! Maar je kan alles aan Prins Samuel en Prinses Millie vragen. Het is hun fotoboek, ze zijn daar op reis geweest! En Yvana de witte fee en Koning Robinio waren daar ook bij.' Xara en Sniffel keken nog steeds verwondert naar het zwevende fotoboek en de gele lego poppetjes die op de foto's stonden. 'Lego?' vroeg Sniffel... 'Dat klinkt bijna net zo magisch als Maleisië! En ze huppelde weer vrolijk verder: 'Hocus Pocus Hego, Ik tover een Lego!'... Sniffel kan niet echt toveren, vooral niet met houten stokjes van het bos... maar Cobina wel! Ze is een fee. Een tandenfee met een echt toverstokje, en ze kent wel een hele leuke speelgoed-spreuk. Ze zwiert

haar toverstokje sierlijk door de lucht en zegt: 'Geel en Veel, Lego Speel!' En ja hoor, de hele kamer ligt ineens vol met legoblokjes, legopoppetjes, lego autootjes en lego treintjes. Sniffel is er heel blij mee en gaat heel lang lego bouwen. Xara is onder de indruk en ze weet dat Ariebarie dit ook graag wilt zien. Ze gaat op zoek naar een spinneweb in Cobina's woonboot en vertelt via het wereld wijde web alles tegen Ariebarie. Die is nu ook onderweg, hij wilt alles weten over Lee go.

Verhaal 7 Boek 5 (door Opa)

Ko de Kobolt.

Het is middernacht in het sprookjesland, iedereen slaapt en alle lampjes zijn uit, behalve in een klein kamertje op het kasteel van Svetlaan de gemene heks, daar is volop licht. Wat zou ze nu weer voor iets gemeens aan het toveren zijn? Svetlaan heeft een oud toverboek voor zich liggen, met plaatjes van oude gemene monsters erin. Monsters die al lang niet meer bestaan. Dan ziet Svetlaan het perfecte plaatje van een heel eng monster met blauwe haren en een grote hamer. "HIHIHI , Ja dat wordt hem". Roept ze. Svetlaan pakt haar toverlantaarn en schijnt een lichtje op het plaatje in het toverboek. Het plaatje begint te bewegen. Steeds meer en groter en meer., en dan komt het plaatje ineens tot leven..."Uhm?". Denkt Svetlaan. "Wat heb ik nu alweer tot leven getoverd?. En ze leest boven het plaatje in het toverboek: "Dit is Ko de Kobolt, oftewel de grote snarfen-eter". "HIHIHIHI" grijnst Svetlaan . die Kobolt is perfect voor mijn volgende gemene streek." Dan pakt ze een toverdoosje met groeistof. En sprenkelt een beetje over Ko de Kobolt heen. Maar op het moment dat de Kobolt begint te groeien strooit Svetlaan per ongeluk het hele doosje groeistof over de Kobolt. Svetlaan schrikt en zet een paar stappen naar achteren want de begint de Kobolt heel hard te groeien..de Kobolt is al 1 meter...nee 2 meter.. dan 3 meter. En vervolgens steekt het hoofd van de Kobolt door het dak van het kasteel heen. En nog steeds groeit de kobolt. Svetlaan is nu ook bang, ze rent haar kasteel uit en vanaf het verboden ravijn ziet ze dat de Kobolt nu net zo groot als haar kasteel is. De Kobolt pakt zijn hamer en slaat het halve kasteel van Svetlaan plat. Dan Roept hij met een heel diepe stem:" Wie heeft mij wakker gemaakt uit het toverboek? Want die mep ik met mijn hamer op zijn kop, want ik vond het fijn in het toverboek." Ondertussen heeft Svetlaan zich achter een rotsblok verstopt en probeert iets te verzinnen om de reuze Kobolt weer klein te toveren. Maar zoveel tijd heeft ze niet, met reuze-stappen is de Kobolt al vlakbij Svetlaan. Hij tilt zijn hamer omhoog ...Maar dan? Ko de Kobolt begint weer te krimpen, hij wordt steeds kleiner.

Ineens weet Svetlaan welk toverpoeder ze gebruikt heeft, de kortwerkende."HAHAHA" lacht ze. En stopt de mini Kobolt in haar broekzak. Terug bij haar kasteel heeft ze veel werk, want alles moet opnieuw gebouwd worden.

Ko de Kobolt.

Verhaal 8 – Boek 5 (Door Yva)

Opruim kaboutertjes.

‘Wat een mega grote bende!’ riep Xara toen ze zag dat Ariebaries paddestoelen huisje een opruim beurt nodig heeft. Maar Ariebarie was het daar niet mee eens. ‘Er zijn zoveel leuke dingen te doen! Ik kan racen in mijn autootje, ik kan feest vieren met disco-boerie, ik kan taartjes eten bij de bakker, ik kan op ruimtereis, voetballen in Lommelarisland, ik kan via het wereld weide web met Koning Robinio praten en ik kan kunstjes doen op het circus podium.... ik heb helemaal geen tijd om op te ruimen!’ ... Xara keek Ariebarie aan.. ‘Geen tijd om op te ruimen? Denk je dan dat de kaboutertjes dat voor jou gaan doen?’ En dat vond Ariebarie wel een supergoed idee. Hij rende zijn paddestoel uit en riep nog snel over zijn schouder: ‘dankje Xara!’. en hij rende helemaal naar Kristelientje de wensvlinder toe. Helemaal puffend, buiten adem, zei hij: ‘Hallo Kristelientje, ik heb opruim kaboutertjes nodig..’ En weet je wat Kristelientje toen zei?

‘Nou Ariebarie, je weet dat je bij mij alles kan wensen, als het maar een rijmpje is’. En daar was Ariebarie eventjes niet zo blij mee, want hij kreeg zo snel geen rijmpje bedacht. En hij werd daar een beetje chagerijnig van. En hij zuchte en pufte en zei: ‘Maar ik kan geen rijmpje bedenken! Kan het niet sneller? Dat wensen? Ik heb echt heel snel opruim kaboutertjes nodig.. want ik wil helemaal niet hoeven opruimen, ik wil leuke dingen doen!’ Maar daar kon Kristelientje niet mee helpen. ‘Sorry, Ariebarie, het werkt alleen wanneer je met een rijmpje wenst.’ Ariebarie zat boos op een boomstronk. Hij probeerde een rijmpje te bedenken. Maar dat lukte niet.

Ondertussen kwam Xara aangelopen. Ze was Ariebarie achtervolgt en begon te lachen toen ze begreep wat er gaande was. ‘Dus je wilt opruim kaboutertjes wensen?! Hahaha! Dat gaat echt niet sneller dan gewoon even alle rommel opruimen... als je geen rijmpje bedacht krijgt, hahaha!’ Ariebarie keek Xara een beetje boos aan. Dat vond hij niet leuk. En Xara ook niet, ze heeft liever dat Ariebarie gewoon vrolijk is. Dus ze ging hem helpen. En ze zei:

‘Ik wens voor Ariebarie een kaboutertje die goed opruimen kan,

Zijn hele paddestoel is 1 grote bende, dus ik zei: opruimen dan.

Maar dat doet Ariebarie niet, dus dat kaboutertje is echt wel nodig zoals je ziet..’

En de vleugeltjes van Kristelientje kleurden op, ze gaven magisch wit en oranje licht en POEF, daar stond een opruim kaboutertje! Zomaar in het gras! Het kaboutertje had een bezem vast en begon meteen met vegen. Hij veegde alle zandkorreltjes van het gras af. Ariebarie was onder de indruk, hij zei tegen het kaboutertje dat hij mee moest komen naar zijn paddestoel. Maar... daar luisterde het kaboutertje niet naar. Hij bleef verder vegen! Het hele gras werd schoon! Xara en Kristelientje stonden er allebei naar te kijken en ze vonden het heel grappig! En Ariebarie probeerde het nog

een keer: 'Kom kaboutertje, kom mee naar oerieboerie dorp.' Maar het kaboutertje keek niet eens op en luisterde nog steeds niet. Ariebarie probeerde wat anders. Hij wou het kaboutertje optillen om hem naar zijn paddestoel te dragen. Maar dat lukte niet, want het kaboutertje stopte niet met vegen. Hij bewoog te veel om te kunnen dragen! Ariebarie werd er chagerijnig van... nu heeft hij een opruim kaboutertje, die op de verkeerde plek staat... en Xara zei: 'In alle tijd dat je hier bezig was met wensen en het kaboutertje... had je net zo goed even snel alles op kunnen ruimen. Paddestoelen zijn niet zo groot, Ariebarie, je had allang klaar kunnen zijn!' Ariebarie liep boos weg, zonder opruim kaboutertje. En Kristelientje en Xara bleven nog een tijdje samen lachen om hem en om het kaboutertje die nog steeds grassprietjes aan het vegen was. Haha! Na een tijdje liep Xara terug naar oerieboerie dorp, ze zag Ariebarie nergens. Wat zou hij aan het doen zijn? Ze klopte op zijn paddestoelendeurtje.. Ariebarie deed open en wow, zijn hele huisje blonk en rook naar zeepsop. Hij had alles opgeruimd en schoongemaakt! Maar Xara? Die blijft hem toch nog een hele avond plagen met zijn opruim kaboutertje!

Verhaal 9 – Boek 5 (Door Yva)

Gnoompjes met nieuwe jurken.

Op een dag waren de gnoompjes vriendinnetjes Charlotte en Sofia samen rond aan het vliegen. En daar in het gras vonden ze een eikeldopje. 'Kijk!' riep Sofia, 'die kan je op je hoofd zetten en dan heb je een hoedje'. Charlotte vond dat een grappig idee, dus ze zette het eikeldopje op haar hoofd en al lachende vlogen ze samen verder. Even verderop zag Charlotte een groen blaadje die van de bomen af was gevallen en ze zei: 'kijk deze, die kan je omhangen en dan heb je een groen rokje'. Sofia deed dat en ze vonden het alle twee erg leuk om nieuwe kleertjes te zoeken in de natuur. Ze vlogen samen vrolijk verder. En toen ineens vonden ze een heel mooi roze bloemetje. 'Oh wauw', zei Sofia... en ze probeerde het bloemetje als een jurk aan te trekken. Maar het bloemetje bleef niet hangen. 'Even denken..' zei Charlotte.. en ze wist iets! 'Wacht hier! Ik ga een grassprietje plukken en dan heb je een riempje.' Dat vond Sofia een goed idee en samen zorgden ze ervoor dat Sofia er stralend uitzag in haar nieuwe roze bloemetjesjurk met het groene gras riempje. 'Nu jij nog', lachte Sofia. En ze gingen weer samen verder vliegen, op zoek naar nieuwe kleertjes voor Charlotte. En ja hoor! Daar vonden ze nog een bloemetje. Deze is wit en roze tegelijk... maar ook dit bloemetje paste niet zo goed. Charlotte had ook een riempje nodig. Maar ojee, er was nergens gras in de buurt. En daar wist Sofia wel iets op. 'Kijk, hier ligt een plukje snarfenhaar. De haren van een snarfje zijn erg stevig, die kunnen we wel als riempje gebruiken.' Charlotte vond dat eerst geen goed idee. Wie

wilt er nou snarfenkieren aan? Ze zijn altijd zo gemeen... maar toch liet ze Sofia proberen of het zou werken. En ja hoor! Het snarfenhaar werkte perfect als riempje. Nu hebben Sofia en Charlotte allebei leuke bloemetjesjurkjes aan. Met riempjes van gras en snarfenhaar... 'Zijn die gemene snarfen toch nog ergens goed voor,' grapte Charlotte. En ze lachten samen terwijl ze vrolijk terug naar het gnoompjesbos vlogen. 'Kijk hier,' zei Sofia onderweg, 'hier ligt nog een mini blaadje in dezelfde kleur als jouw jurk, zal ik die in jouw haren binden?' En dat deed ze. En dat zag er zo leuk uit! Eenmaal in het gnoompjesbos aangekomen keken alle andere gnoompjes vol bewondering naar de nieuwe jurken. Jurken gemaakt van bloemetjes. Puur natuur! En voor ze het wisten, begonnen de andere gnoompjes ook bloemetjes te zoeken en snarfenhaar.

Verhaal 10 – Boek 5 (Door Kamille 5jaar)

Gemene snarfjes.

Er was eens een dag en Xara hoorde een klein geluidje. En dat geluidje ging maar 1 keer: pew pew, pew pew. Xara keek naar buiten en ze zag helemaal niks. Xara was haar kleertjes aan aan het trekken en ze liep naar buiten, naar waar het geluid vandaan komt. Daar zag ze ineens hele grote mensen van grote mensenwereld, die kwamen in oerieboerie dorp terecht doordat Santa ze een landkaart had gegeven met kleine oerieboeries erop. En die grote mensen waren met elkaar aan het praten over snarfjes. En de snarfjes hoorden dat ook, ze gingen wachten en wachten tot het nacht was en toen gingen ze een gemeen plannetje bedenken om de oerieboeries te plagen. En ja hoor, ze kregen een plannetje om alle oerieboeries te vangen en in de mirhanja rivier te gooien! En de snarfjes deden dat. Ze vingen alle oerieboeries toen ze sliepen en ze gooiden de oerieboeries 1 voor 1 in de rivier. Plons! De mirhanjas zwommen met de oerieboeries naar boven toe en zetten ze allemaal weer veilig op het gras. The end!

Verhaal 11 – Boek 5 (Door Yva)

Het wolken meisje.

Op een dag keken Xara en Ariebarie naar boven. En daar zagen ze een heel sip wolkje. Het was geen regenwolkje, maar gewoon een wolkje met een verdrietig gezichtje. Waarom zou dat wolkje zo sip zijn? Dat wisten de oerieboeries niet. En daar kwam draakje Cloudy aangevlogen! Xara vroeg aan haar of ze wist waarom dat wolkje zo verdrietig was, maar dat wist Cloudy ook niet. En toen zei Ariebarie: 'Maar Cloudy, kan je niet even naar boven vliegen en dat wolkje mee naar beneden nemen? Dan kunnen we het haar zelf vragen.' En dat deed ons draakje. Ze vloog helemaal naar boven toe, pakte het wolke met 2 pootjes beet en vloog recht naar beneden toe. Ze hield het wolkje stevig vast, want anders zou die zomaar weer naar boven zweven. Dat doen wolkjes. Die blijven niet lang beneden. En Xara vroeg: 'Hallo wolkje, waarom ben je verdrietig?' Waarop het wolkje zei: 'Ik vloog net boven het sssserpentina bos, en dat vond ik heel spannend, daar was een hele grote slang.. en daarna vloog ik over een drakenschool, en daar spuwden alle draken heel wild met vuur, dat was veel te warm in de lucht, en daarna vloog ik over een donker snarfenbos.. en daar stonk het zo erg... en nu vlieg ik over het gnoompjesbos, dat is mooi en leuk zou je denken, maar hier wordt ik zomaar uit de lucht geplukt door een draak! Alles vandaag is zo eng...' En het wolkje begon te huilen. 'Oh, sorry, sorry!' zei Draakje Cloudy. 'Ik heb je naar beneden gehaald zodat we je kunnen helpen. Want dat doen we heel graag.' Daar moest het wolkje even over nadenken. 'Waar wil je me dan mee helpen?' vroeg ze. En Xara zei: 'We zien graag blijе wolkes in de lucht, dus als je ons vertelt waar je blij van wordt, dan zullen we proberen om dat voor elkaar te krijgen! De wereld wordt een heel stuk leuker en vrolijker wanneer iedereen elkaar helpt! Daar fleurde het wolkje al een beetje van op en ze ging even nadenken. En toen zei ze: 'Ik wordt blij van regenbogen en kleurrijke bloemetjes in het gras. Ik wordt blij van rivieren waar die kleine kaboutertjes vrolijk in springen wanneer de zon schijnt en ik wordt ook vrolijk van nimphen en elfjes wanneer ze om het snelst door mij heen vliegen. Maar het aller blijst wordt ik van knuffelen... knuffelen met mijn beste vriendje, hoog in de lucht.' Ariebarie glimlachte bij dat idee. Knuffelende wolkjes, wat lief! En Xara vroeg: 'Waar is jouw beste vriendje nu?' Maar dat wist het wolkje niet, en ze werd meteen weer verdrietig... En toen had Xara een idee. 'We brengen jou naar het nimphen bos toe. Dan komen we onderweg langs de mirhana rivier en kan je de vrolijke kaboutertjes zien,.. al zijn wij geen kaboutertjes maar oerieboeries. Dan gaan we verder via het paddestoelen veld, daar staat Conny de regenboog Pony heel vaak, we zullen haar vragen om een mooie regenboog voor jou te maken. En als we dan verdergaan naar het nimphenbos, dan kan je alle elfjes en nimphen vrolijk door de lucht zien vliegen.' Dat vonden ze een goed idee, dus dat deden ze. Cloudy vloog met het wolkje met Xara en Ariebarie mee. Eerst langs de rivier. Het wolkje werd inderdaad al een stukje blijer door de oerieboeries, en bij het paddestoelenveld maakte Conny de regenboog pony de

allermooiste regenboog, speciaal voor het wolkje. En toen ze eenmaal bij het nimphen bos waren zagen ze niet alleen Koning Honing en Kellietje rondvliegen, maar hoog in de verte zag het wolkje ook haar allerbeste vriendje! Die vloog zomaar boven het bos! Oh wat was het wolkje nu blij! Ze had vandaag zomaar al haar lievelingsdingetjes gezien, ze had nieuwe vriendjes gemaakt en zou dadelijk lekker gaan knuffelen met haar beste vriendjes wolkje, heel hoog in de lucht. 'Dankjewel', zei het wolkje, 'zonder jullie was het niet gelukt om vandaag nog vrolijk te worden. Zonder jullie was ik de hele dag sip. Jullie hebben me heel erg geholpen!' Xara, Ariebarie en Cloudy stonden te glimlachen. Ze zwaaiden het wolkje uit toen ze naar boven vloog... en Xara riep nog: 'We helpen je graag!'

Verhaal 12 – Boek 5 (Door Sam 3jaar)

Monsters.

Er was eens een dag dat er een monster was, Xara werd er wakker van en hoorde toen Boem Boem Boem Boem! En toen kwam er nog een monster. En Nijntje kwam ook! Het lieve, kleine konijntje. En toen was er een gigantische monster die Nijntje ging eten. Ojee. Maar gelukkig was er nog een tweede Nijntje. Die Nijntje ging dansen op hop hop muziek. En toen kwam daar een dansspin bij en gingen ze samen dansen. De monsters gingen Xara niet opeten, maar ze gingen samen met haar spelen, want de monsters zijn eigenlijk heel lief. En toen ineens was daar nog een Nijntje! Zo veel Nijntjes!! En nu gaan de lieve monsters ook dansen. En Ariebarie hoorde dat en kwam kijken. En hij zag allemaal monsters, Nijntjes en Xara samen dansen! En toen kwam er ineens nog een Nijntje! Ariebarie zag dat Nijntje zomaar verschijnen en schrok en dat Nijntje ging weglopen. En toen ging 1 van de lieve monstertjes met Xara's treintje spelen. Maar toen kwam er ineens een hele grote, stoute monster aan... Xara bleef met de lieve monsters dansen... De stoute monster eet Xara op! HAP! Maar hij poept haar ook weer uit. En Xara gaat naar de mirhana rivier toe om schoon te worden, maar de hele rivier zit vol met stoute monsters. Xara loopt terug naar de waterval en daar gaat ze douchen. Wanneer ze klaar is ziet ze dat alle lieve en stoute monsters weg zijn. Die zitten in Xaras paddestoelenhuisje. Daar eten ze alles op dat Xara lekker vindt. Na een tijdje gaan alle monsters uit haar paddestoelenhuisje. Ze zijn niet blij met het eten en spugen al het oerieboerie eten weer uit. En nu gaan alle monsters naar het donkere bos toe waar de snarfen wonen.

Verhaal 13 – Boek 5 (Door Yva)

Snarfen met zwaarden.

Er was onrust in heel sprookjesland. Er was namelijk een gevaarlijke reuze trol uit de grotten gekomen. En die liep overal naartoe. De trol was reuze groot en had reuze grote voeten waarmee hij alles plat trapte. Alle andere sprookjesland bewoners waren bang. En Kijzer Abel kreeg een idee. Hij wilt niet dat de reuze trol zijn kasteel zou plattrappen, dus hij vroeg aan de gemene snarfjes om hem te helpen. Kijzer Abel maakte met ijzer heel veel kleine zwaardjes. En elke snarf kreeg er 1! Dat vonden de snarfen heel gaaf, nu hadden ze wapens... daarmee zouden ze zoveel gemene plannetjes kunnen bedenken! Maar Kijzer Abel was heel duidelijk: 'Jullie mogen niet weglopen met de zwaarden. Jullie blijven allemaal in een grote cirkel rond mijn kasteel staan. En als de reuze trol eraan komt, dan prikken jullie met de zwaarden in zijn grote voeten. Dan gaat de trol weer weg!' De snarfjes knikten 'ja', maar zo gauw Kijzer Abel eventjes binnen was, renden alle snarfen er wild vandoor met de zwaarden in hun handjes. Nu is het sprookjesland nog gevaarlijker. Er loopt niet alleen een gevaarlijke, reuze trol door het land, maar er rennen ook heel veel, kleine, bewapende, gemene snarfen door het bos! Wat zouden die snarfen van plan zijn? Die gingen natuurlijk weer naar de oerieboeries toe... Eenmaal in oerieboerie dorp aangekomen, wilden de snarfen Xara en Moons haren afsnijden met het zwaard. 'Hee, stop!', riep Ariebarie. Maar lieve oerieboeries zonder wapens kunnen het nooit winnen tegen gemene snarfen met zwaarden... Toch stopte de snarfen heel eventjes en waren Xara en Moon nog veilig. Xara vroeg aan de snarf: 'waar hebben jullie die zwaarden vandaan?' Waarop de snarf zei: 'die hebben we van Kijzer Abel gekregen om jullie mee te plagen!' Dat kon Xara niet geloven... Kijzer Abel zou zo iets nooit doen. En toen begon de grond een beetje te trillen. En nog een beetje harden.. en nog harden. Daar kwam namelijk de gevaarlijke reuze trol aangelopen! BOEM, en daar stond ineens de reuze grote voet van de trol, vlak naast Xara, Moon en de gemene snarfen. De trol bukte. De snarfen waren bang, maar ze renden niet weg. En toen herkende Xara de trol! Dat was de reuze trol die heel lang in de grot woonde, daar gingen Xara, Ariebarie en de gnoompjes naartoe samen met Draakje Cloudy toen dat nog een babydraakje was! De trol zei: 'Hallo oerieboerie meisje. Ik ken jou nog wel. Ik kom eens kijken hoe het nu in sprookjesland is. Wij, Reuze Trollen, denken eraan om uit de grotten te komen en ergens anders te gaan wonen.' En dan heeft Xara een goed idee: 'Je zou dichtbij oerieboerie dorp kunnen wonen, hier vlak in de buurt zit het donkere snarfenbos, zij vinden het altijd leuk om nieuwe vriendjes te maken!' Dat vond de trol een goed idee. Hij tilde de snarfjes met zwaardjes op en hield ze in zijn reuze hand. De snarfen waren heel bang. En de trol zei: 'Mag ik dan in jouw huisje komen kijken?' De snarfen zeiden niks. Ze begonnen bijna te huilen. Toen de trol in het donkere snarfenbos was, trapte hij per ongeluk alle snarfen huisjes kapot met zijn grote, reuze voeten. Hij zette de snarfjes weer terug op de grond en hij vroeg: 'waar zijn jullie huisjes dan?' Waarop de snarfjes

huilend zeiden: 'Onder je voet..'. De reuze trol vond de huisjes maar klein, hij ging verder naar het oosten om te kijken of hij daar een geschikt plekje kreeg gevonden. En de snarfen, die moeten nu alle huisjes weer opbouwen, die hebben helemaal geen tijd meer voor gemene streken. En Kijzer Abel? Hij pakt alle zwaardjes weer van de snarfen af. Dat hebben de snarfen niet eens gemerkt doordat ze zo druk bezig zijn met het opbouwn van hun huisjes.

Verhaal 14 – Boek 5 (Door Yva)

Bella.

Bella, de bloemetjes-boerie, plukt elke dag allerlei kleurrijke bloemetjes. Die gebruiken de oerieboeries om bloemetjes jam, bloemetjes saus voor op de taart, en bloemetjes verf mee te maken. Elke dag opnieuw gaat Bella met haar mandje het bos in om de kleurrijkste bloemetjes te zoeken. Maar vandaag werd ze zomaar geprikt door een bij! De bij zat in het bloemetje dat Bella aan het plukken was, vloog naar buiten toe en prikte Bella zomaar op haar vinger. Auw! Bella kreeg een dikke, rode vinger en het deed heel veel pijn. Ze kreeg tranen in haar ogen. Auw Auw! Huilend rende ze terug naar het oerieboeriedorp. Daar kwamen Ariebarie en Xara naar haar toe. 'Wat is er gebeurd, Bella?' 'Een bij! Die prikte mij!...' 'Kom', zei Xara, 'we brengen je naar Yvana de witte fee toe. De witte fee kan het genees dolfijntje tevoorschijn toveren en wanneer je de speciale dolfijnenkus hebt gekregen, dan is de pijn meteen verdwenen en voel je er niks meer van.' Dat vond Bella een goed vooruitzicht. Ze ging mee. Draakje Cloudy kwam aangevlogen en liet Xara, Ariebarie en Bella alle drie op haar rug klimmen. Snel vlogen ze richting Yvana, de witte fee van het zuiden. Daar aangekomen deed er niemand de grote poort van het paleis open. Dus Xara duwde de deur opzij en ze liepen zelf naar binnen. Waar zou Yvana zijn? Xara liep de grote trappen op en ze hoorde Yvana de witte fee lachen in de piano-kamer. Xara ging kijken en hoorde dat Yvana met Koning Robinio aan het praten was via het wered weide web. Ze hadden het zo druk met elkaar, dat Yvana helemaal niet door had dat Xara daar stond! Zelfs toen Xara 'hallo' zei, hoorde Yvana dat niet. Ariebarie begreep dat wel. Soms hoort hij ook de anderen niet praten wanneer hij naar Xara kijkt. Zo verliefd is hij! En Ariebarie zei: 'Kom, we vliegen naar Cobina de tandenfee, zij kan ons ook helpen om het geneesdolfijntje tevoorschijn te toveren.' En dat deden ze. Op de woonboot van de tandenfee liet Bella haar pijnlijke vinger zien. 'Dat ziet er vervelend uit, Bella, ik zal Leintje het dolfijntje oproepen.

Cobina stak haar toverstokje in de lucht, deed haar ogen dicht en een wit, magisch licht kwam uit het toverstokje tevoorschijn. Dat witte lichtje ging helemaal naar de zee toe en scheen diep onder in het water. En daar kwam Leintje al! Leintje, het genees dolfijntje! Leintje gaf Bella de magische dolfijnen kus, en ja hoor... die werkte meteen! Bella keek blij naar haar vinger. Ze voelde helemaal geen pijn meer. Wat fijn! 'Dankjewel Leintje, dankjewel Cobina! En jullie ook bedankt, Xara, Ariebarie en Cloudy!' Bella was heel blij dat ze morgen weer kleurrijke bloemetjes kon plukken.

Verhaal 15 – Boek 5 (Door Yva)

De groene, pratende, andersom zwam.

Ariebarie liep in het paddestoelen veld. 'Kom dichterbij', hoorde hij. Hij wist niet waar het geluid vandaan kwam of wie dat zei. 'Kom dichterbij', klonk het weer vanuit de hoek achterin het paddenstoelen veld. Ariebarie liep zachtjes richting het geluid. En wat zag hij? Een groene, pratende paddestoelen zwam! 'Kom nog dichterbij'... Ariebarie luisterde en hing nu met zijn hoofd vlak boven de zwam. Pufffff... Een groene, stinkende wolk kwam uit de zwam, en Ariebarie rook dat. 'Ew!' riep hij eerst. Maar daarna zei hij: 'dat rook lekker.' Toch liep Ariebarie snel weg. Hij liep achteruit helemaal terug naar oerieboerie dorp. De hele weg liep hij andersom. Xara zag hem en ze riep: 'Hi Ariebarie!'. Maar Ariebarie zei: 'doei'. Toen waaide zijn puntmuts af en zette hij hem verkeerd om terug op zijn hoofd. Daarna ging hij een stukje rijden met zijn autootje. Maar hij reed achteruit! En toen had Ariebarie honger, dus hij liep andersom naar de bakker. Hij bestelde een smoothy tegen de honger en een cupcake tegen de dorst. Op de smoothy ging hij kauwen en de cupcake dronk hij met een rietje! Xara hield hem in de gaten, en ze vroeg: 'waarom doe jij alles andersom?' Ariebarie wou dat graag uitleggen, maar ook dat kwam er andersom uit. En hij zei: 'Paddestoelen met witte stipjes zijn altijd stil'. Daar begreep Xara niks van. En ze bracht Ariebarie naar bed. 'Ga maar gauw slapen, dan gaat morgen hopelijk alles weer helemaal goed.' En dat deed Ariebarie. Hij lad andersom in bed, met zijn voeten op het kussen, maar hij sliep meteen. En de volgende ochtend toen Ariebarie wakker werd... deed hij zijn schoentjes aan de verkeerde voeten, zijn sokjes rond zijn oren en met zijn kam poetste hij zijn tanden! Ojee, dacht Xara, het is nog niet voorbij. En ze riep Draakje Cloudy, zette Ariebarie op haar rug, hij zat natuurlijk andersom, en samen vlogen ze naar de witte fee van het zuiden. Eenmaal bij Yvana de fee aangekomen, zag ze meteen wat er aan de hand was. Ariebarie deed alles andersom! 'Daar weet ik wel een toverspreuk tegen.' Ze zwaaide met haar toverstokje en ze toverde: 'Alles andersom, alles andersom, draai de boel maar weer om!' En weet je wat? Dat werkte meteen! Ariebarie begon het uit te leggen. 'Die

pratende zwam bedoelde dus niet 'kom dichterbij', maar 'ga verder weg'! En toen pas wist Xara wat er gebeurd was en waarom Ariebarie alles andersom deed. 'Dat was vast een groene, pratende andersom zwam!'... Gelukkig is dat nu verleden tijd. Ariebarie haalde gauw de sokjes van zijn oren af en deed zijn schoentjes aan de juiste voeten. Dat loopt een stuk fijner! 'En nu', zei Yvana, 'is het tijd voor thee'.

Verhaal 16 – Boek 5 (Door Kamille en Yva)

Ariebarie in de wandelende paddestoel.

Ariebarie wordt wakker doordat alles lijkt te bewegen. Het hobbelt en bobbelt. Hij stapt uit bed en kijkt door het raam. Maar wat ziet hij nou? Alle bomen bewegen! Wat zou er aan de hand zijn? Ariebarie trekt snel zijn schoentjes aan om naar buiten te lopen. Hij doet zijn paddestoelen deurtje open, steekt 1 voet naar buiten.. maar ojee... gelukkig loopt hij niet echt naar buiten, want dan zou hij recht naar beneden vallen! Ariebaries paddestoel is namelijk rond aan het lopen! Er zitten benen en voetjes onder! Dus nu is het deurtje best wel hoog in de lucht. Ariebarie schrikt ervan, hij ziet Xara achter zijn wandelende paddestoel aanrennen. Xara ziet wat er gebeurd en gaat snel naar Hubo en Gerto toe die een laddertje bouwen. Nu kan Ariebarie veilig uit de paddestoel klimmen. Dat ging goed. En zijn paddestoel loopt in zijn eentje verder naar Wiert de wijze wizzard. Waarom zou de paddestoel weglopen? Ariebarie en Xara rennen er achteraan. Wiert de wijze wizzard ziet wat er aan de hand is, maar geen zorgen. Hij pakt zijn magische staf en tovert er een paddestoelen praat druppel mee. Hij gooit deze praat-druppel over de paddestoel heen zodat de paddestoel kan vertellen waarom hij ineens weg ging lopen. Wiert vraagt: 'Paddestoel, wat is er aan de hand?' En dan vertelt de paddestoel dat hij gedroomd had over een grote, reuze monster ijsco en dat Ariebarie riep: 'huisje, huisje, wegrennen huisje!' En dat deed de paddestoel toen. Wegrennen. In zijn slaap! Hij droomde dat hij rende, maar blijkbaar ging hij in het echt ook weg. En xara moest er om lachen. 'Ariebarie, jij hebt gewoon een slaapwandelende paddestoel met nare dromen!...' Maar daar weet Wiert de wijze wizzard ook wel wat tegen en hij geeft Ariebarie een sapje mee. Een slaapzacht sapje. Als Ariebarie elke avond 1 druppel van dat sapje op zijn paddestoel drupt, dan zal zijn huisje geen nare sromen krijgen die nacht, en dan zal de paddestoel veilig blijven staan waar hij hoort te staan. En nu, brengen Xara en Ariebarie de paddestoel terug naar huis. Het was weer een bijzondere dag in sprookjesland. Wandelende paddestoelen... wie had dat ooit gedacht.

Verhaal 17 – Boek 5 (Door Yva)

Snarfen op pad.

De snarfen zitten altijd graag in het modderbad. Vooral wanneer de zon erop heeft geschinen en de modder lekker warm is. Daar genieten ze zo van! Met zijn allen in het vieze, warme modderbad zitten... maar vandaag was de modder niet warm. De zon scheen niet, die was weg. 'Waar blijft die zon nou', gromde een snarf. Maar dat wisten de andere snarfen ook niet. 'In een koud modderbad zitten is ook niet fijn..' En toen kreeg 1 snarf een idee: 'Ik heb gehoord dat de zon in het zuiden vaker schijnt. Kom, we gaan die kant op, we gaan naar het zuiden toe'. En dat vonden de andere snarfen een goed plan. Ze gingen het zonnetje opzoeken. Dus 1 voor 1 kropen ze uit het koude modderbad, en ze liepen in een lange rij met zijn allen naar het verre zuiden toe. Overal in gnoompjesbos en het oerieboerie dorp lieten ze vieze moddervlekken achter van hun vieze modder poten. Ze traptten heel lomp alle bloemetjes en het gras plat en zo gebeurde het dus dat er dwars door sprookjesland ineens een hele streep modder kwam. De snarfen liepen nog steeds in een lange rij. En ze waren nu al best ver in het zuiden. De voorste snarf liep bijna op het paleis van de witte fee van het Zuiden af. Maar Yvana de fee zag dat er een hele rij vieze modder snarfen aankwam, en ze wilde die modderpoten toch echt niet in haar witte paleis tuinen hebben, dus ze kwam snel aangevlogen en toverde Hocus Pocus Aadje, een modderig bospaadje! Die kwam tevoorschijn en liep helemaal om haar paleis en de paleis tuinen heen. 'Fijn', dacht Yvana... dan komen die modderige snarfen mijn tuintje niet vies maken. De voorste snarf was al opweg naar dat nieuwe modderige bospaadje die om de paleistuinen heen liep. Maar toen riep een snarf in het midden: 'Ho, wacht!' En alle snarfen stopten meteen. 'Die fee kan toveren', zei de snarf. 'We lopen niet verder en laten haar de zon terug toveren'. Dat vonden de andere snarfen een geweldig idee. Behalve eentje. En die zei: 'die fee kan toveren.. maar wij niet. We laten die fee toveren dat wij ook kunnen toveren! Dan maak ik zelf wel een warm modderbad'. En dat vonden de andere snarfen erg ingewikkeld. Ze snapten het niet goed. En de snarf legde het uit: 'Het is simpel. Als die fee tovert dat wij ook kunnen toveren, dan kunnen wij voortaan alles toveren dat we willen!' En nu snapten de snarfen het beter. 'Doen we!' riep een andere snarf. En ze liepen niet meer in 1 rij, maar ze renden van alle kanten ineens heel wild door de witte paleis tuinen heen. Overal kwam modder te zitten. Alle bloemetjes waren plat. 'He wat is dit nou jammer, jongens', zei Yvana de witte fee. 'Ik hoopte dat jullie netjes om mijn tuin heen zouden gaan'. 'Nee fee', riep een snarf, 'jij gaat ons betoveren!' En daar was Yvana de witte fee best wel nieuwsgierig naar. Ze vroeg wat de snarfen van plan waren en de snarfen legden het uit. De witte fee glimlachte, maar ze zei ook dat ze niet zomaar snarfjes kon betoveren. 'Ik kan geen magische krachten in anderen toveren'. Maar de snarfen namen geen 'nee' als een antwoord. 'Geef ons toverkrachten! Of wij trappen alle andere bloemetjes ook kapot!' Maar de witte fee probeerde het niet eens. En ze zei: 'Ga jullie gang. Maak mijn hele tuintje maar lelijk

en modderig. Als jullie straks moe zijn en weggaan, dan tover ik alle bloemetjes weer rechtop en kleurrijk in de bloei en dan tover ik een paar regenwolkjes die al jullie moddervlekken zullen wegspoelen.' Daar werden de snarfjes chagerijnig van. Yvana de witte fee ging terug naar binnen toe en ze liet de snarfjes alleen achter. Ze keek uit het raam en zag dat de snarfen in haar tuin inderdaad alle bloemetjes kapot trapt en nog meer moddervlekken achterlieten... maar dat ze na een tijdje toch moe werden en weg liepen. Allemaal in 1 lange rij achter elkaar aan. Ze gingen terug naar het snarfenbos. Zonder toverkrachten. Zonder zon. De snarfen waren niet zo blij. Maar dat zijn ze nooit. En de witte fee? Zij ging inderdaad terug naar buiten om heel haar mooie tuintje weer perfect en netjes te toveren! Poef! Opgeruimd is netjes.

Verhaal 18 – Boek 5 (Door Kamille 5 jaar)

Reuze ballonnen.

Er was eens een dag en Xara was nog steeds aan het slapen, want het was nog heel vroeg in de ochtend. En toen hoorde Xara: BOEM BOEM. En nog een keer: Boem Boem!! En het werd steeds luider. En nog een keer: BOEM BOEM BOEM. En nog een paar keer. En toen schoot Xara wakker. Ze zag een hele grote ballon die tegen haar paddenstoelenhuisje aan het duwen was. En toen kwam Ariebarie en Xara zei: 'er zit een hele grote ballon tegen mijn paddestoelenhuisje te duwen!' En dan kwam daar nog een ballon, een tweede ballon en die was 100cm groter dan de eerste! En die twee ballonnen waren zo groot, die kwamen helemaal tot Drakenland. En de draken schrikken en ze vliegen allemaal weg. Kindjedraakje Cloudy ging naar de drakenschool en toen leerde ze eerst vuur spuwern en daarna vliegen en toen kon ze ineens heel goed vuurspuwen! En Cloudy spuwde vuur op de ballonnen en die gingen smelten en POP, POP.. en alle twee de ballonnen popte. Het was nog steeds heel vroeg in de ochtend, dus Xara ging verder slapen. The end!

Verhaal 19 – Boek 5 (Door Robin)

Samen vliegen.

Xara zat in haar paddestoel lekker van haar ontbijt te genieten. Ze nam net een hapje van haar paddestoelenmuffin toen ze een hoop gebonk op de deur hoorde. Voordat ze iets kon zeggen, zwaaide Ariebarie de deur open en liet hij Xara zijn nieuwe vondst zien. 'Kijk Xara!', zei Ariebarie... 'Ik was in de buurt van grote mensen wereld en ik heb een echte ballon gevonden!' Ballonnen zijn echt prachtig en vliegen door de lucht als grote gnoompjes! We moeten een manier vinden om hem de lucht in te krijgen!' En Xara zei: 'Misschien weet koning Robinio wel iets.. hij heeft zoveel dingen uit de grote mensen wereld.' En weg was Ariebarie. Xara eet nog snel haar muffin op en probeert hem bij te houden. Gelukkig was Ariebarie zo enthousiast dat hij rondjes aan het rennen was in het silicanen doolhof zonder dat hij de uitgang kon vinden, waardoor Xara eindelijk terug bij hem was. Met behulp van Xara hadden ze de uitgang van het doolhof snel gevonden en liepen ze verder naar het kasteel van Koning Robinio. En Ariebarie klopte daar net zo enthousiast op de grote kasteel poort als hij op Xara's deurtje deed... en koning Robinio deed open. Ariebarie, helemaal buiten adem, zei: 'Ballon, blazen,... groot!!' Koning Robinio dacht even na en hij zei: 'ik heb denk ik wel iets. Ik heb een machinetje, die werkt op batterijen zoals jouw autootje, maar in plaats van het draaien van wielen, laat hij een ventieltje op en neer gaan. Daardoor blaast de machine lucht uit. Als we jouw ballon hier aan vast maken, dan kunnen we hem helemaal opblazen. Maar ik denk wel dat we hem even naar buiten moeten brengen, aangezien jouw ballon super groot wordt. Dus met zijn drietjes brengen ze de machine naar buiten, maken ze de ballon er aan vast en zetten ze de machine aan. Bzzzzt... horen ze. Ariebarie kijkt Koning Robinio aan en zegt: 'doet hij het? Er gebeurt niks..' 'Hij doet het, het duurt alleen even.. het is een hele grote ballon en er moet dus heel veel lucht in worden geblazen. Even geduld Ariebarie..' Maar Ariebarie heeft helemaal geen geduld. Hij blijft de ballon vasthouden. En hij blijft daarbij ook sprongetjes maken uit enthousiasme. Inmiddels is de ballon al vrij ver opgeblazen en koning Robinio zegt nog: 'voorzichtig nu, Ariebarie'.. maar Ariebarie is zo onder de indruk van die grote ballon dat hij niets meer in de gaten heeft. Hij blijft blij springen en eraan trekken en hij is zo enthousiast tot opeens PLOP, de ballon los springt van de machine. Xara pakt nog snel zijn hand om hem te proberen te redden. Maar de ballon is zo groot en zit zo vol met lucht dat ze samen, hand in hand, door de lucht heen vliegen, met de ballon mee. Terwijl alle lucht snel uit de ballon ontsnapt...

AA, gillen ze alle twee! De ballon vliegt heel snel, heel hoog en maakt een paar salto's in de lucht! En hij landt uiteindelijk midden in het oerieboerie dorp. Xara en Ariebarie zitten nu boven op de platte ballon, nog steeds te gillen... AAAAAAAA... totdat ze doorhebben dat ze al geland zijn en veilig op de grond zitten. De andere oerieboeries van het dorp verzamelen zich rondom de ballon en moeten allemaal erg hard lachen als Ariebarie

en Xara het hele verhaal vertellen. En Ariebarie heeft zijn lesje geleerd. Soms is het goed om even rustig aan te doen en naar Koning Robinio te luisteren wanneer hij zegt voorzichtig te zijn.

Verhaal 20 – Boek 5 (Door Yva)

Wat doen snarfen die echt kunnen toveren?

Het is vroeg in de avond. De zon verdwijnt langzaam achter de bomen en het wordt al een beetje donker buiten. In het donkere snarven bos zijn de snarfjes nog allemaal wakker. Twee snarfen spelen met houten stokjes van de bomen. Ze spelen dat ze aan het toveren zijn. Maar snarfjes kunnen niet echt toveren, ze hebben geen magische krachten. Ze kunnen alleen doen alsof! 'Jij bent een konijn!' roept de ene snarf terwijl hij met de toverstok zwaait. Maar er gebeurt niks... en dan roept de andere: 'Jouw haren zijn allemaal paars!'. hij zwiert met zijn houten stokje en POEF... de snarf heeft nu paarse haren?! Hoe is dat gebeurd? De paarse haren-snarf kijkt naar zichzelf in de glinstering van het modderbad en ziet dat de andere snarf echt heeft getoverd. Hij heeft nu echt paarse haren. En hij gaat zelf nog een keer proberen toveren: 'Jij hebt kromme tenen!' ... hij zwaait zijn toverstok en ja hoor.. POEF, de andere snarf heeft kromme tenen gekregen, en hij wordt nu heel boos. 'Jij krijgt flaporen!'... hij zwaait zijn stokje en POEF, de paarse haren snarf, heeft nu ook lange, flaporen... ojee.

Achter de bosjes zit Svetlaan de gemene heks. De snarfjes weten niet dat ze daar verstopt zit. Maar Svetlaan heeft wel een leuke avond. Steeds wanneer 1 van die snarfen probeert te toveren, dan zorgt Svetlaan ervoor dat er echte magie bij komt en tovert ze wat de snarfen wensen. Heel leuk, want die snarfen toveren alleen maar domme dingen... lelijke snarfjes nog lelijker maken, dat vindt svetlaan wel grappig. Ondertussen gaan de snarfen verder met ruzie maken. Want paarse haren, kromme tenen en flaporen. Daar zijn ze echt niet blij mee! 'Jij krijgt een dikke pukkel op je neus'.. POEF... 'Jij krijgt twee vlechtjes in je haren alsof je een meisje bent!' POEF.. 'Jij krijgt vijf slakken die over je schouders glibberen!' POEF... Ondertussen zijn de andere snarfen ook aan het kijken. Ze vinden het wel grappig wat er gebeurt en ze gaan zelf ook met houten stokjes proberen te toveren. 'Sniffel, jij krijgt gekleurde regenboog tanden!' POEF... 'Opper snarf, jij krijgt 8 poten alsof je een spin bent!' POEF... en nu rennen er een hoop snarfen gillend weg, want spinnen vinden ze maar eng. En vooral wanneer het zo een grote opper-snarf-spin is! Sniffel gaat met haar gekleurde regenboog tanden bij haar baby zusje schuilen. Hopelijk is ze hier veilig. Maar daar komt alweer een gemene snarf aan en die roept: 'Baby snarf, jij gaat vliegen!' ... Sniffel houdt haar zusje stevig vast om haar veilig te houden. Maar dat gaat niet goed. Ze vliegen nu samen door de lucht. Gelukkig vliegen ze richting het zuiden, en daar staat de witte fee Yvana al op ze te wachten. Ze tovert de twee snarfjes uit de lucht en zet ze veilig in het gras. Sniffel legt uit wat er aan de hand is in het snarfenbos en dat ze allemaal kunnen toveren.

Ondertussen is Svetlaan in het snarfenbos wel klaar met haar feestje. Ze is moe en ze gaat naar huis toe. En Svetlaan denkt: zou ik deze magie voor altijd laten gelden? Of zal ik toveren dat alle snarfen weer normaal worden? Veel tijd om na te denken heeft ze niet, want Yvana de witte fee staat ineens achter haar. En Sniffel en babysnarf zitten nog in de gouden glitterkoets. Yvana de witte fee kijkt naar de gemene heks en vraagt om uitleg. En de heks zegt: 'Ach, het is niks, ik had alleen maar wat plezier... het waren vooral de snarfjes die zichzelf gingen pesten!'. Yvana de witte fee keek boos naar de heks en Svetlaan vertrok naar haar ijspaleis. De witte fee toverde alle snarfen weer normaal en daarna ging iedereen slapen, want het was inmiddels toch echt wel laat geworden.

Verhaal 21 – Boek 5 (Door Yva)

Geluksmuntje.

Op een regenachtige dag liep Prins Samuel door het bos. Wat lag daar nou? En hij raapte een gouden muntje op met een klavertje erop. De wolk boven zijn hoofd stopte met regenen en de modder onder zijn voetjes werd droog. Steeds wanneer hij een stapje verder zette, bleven zijn hoofd en zijn voetjes droog. Maar achter hem, regende het weer en waren de modderplassen weer nat, net zoals vlak voor hem. 'Hee, dat is gek', zei de prins. En hij liep naar zijn kasteel toe om het tegen Prinses Millie te vertellen. Maar de prinses luisterde niet naar hem en ze vroeg: 'wat is dat? Wat heb je in je hand?'... 'Een gouden muntje', zei de prins, 'die heb ik net in het bos gevonden'. En de prinses pakte het muntje uit Samuels hand. 'Nee, teruggeven!', riep de prins. Maar Millie luisterde niet, ze wilde graag het muntje bekijken. Op dat moment kwam de lakei binnen met een dienblad. Daarop stonden twee taartjes. Hij zette ze op het tafeltje en zei: '1 taartje voor Prinses Millie', en op het moment dat hij het tweede taartje wou pakken, viel die op de grond! Wat een pech! Nu had Prins Samuel geen taart en moest hij wachten tot de lakei terug zou komen. Maar geluk bij een ongeluk, Prinses Millie liet het gouden muntje op tafel liggen om haar taartje op te eten, dus Prins Samuel pakte het muntje weer terug en liep naar buiten toe. Hij kwam eerst een paar snarfjes tegen, maar die waren te druk met elkaar aan het ruziemaken en zagen de prins niet eens lopen. Daarna kwam Prins Samuel een paar gnoompjes tegen, ze waren heel trots op hun nieuwe vlieg kunstjes en lieten de prins alles zien. Het leek wel een magische, licht show! 'Wat een geluk dat ik jullie tegenkwam', zei de prins, 'het was heel mooi!'. Even later kwam hij Xara en Ariebarie tegen en werd hij uitgenodigd voor een gezellig oerieboerie feestje. Ook daar had de prins veel geluk mee, hij kon meegenieten van paddestoelen cupcakes en boerie-muziek. Toen de prins weer terug naar huis liep, kwam hij in het donkere bos Svetlaan de gemene heks tegen. Ze had een bekertje vast met een drankje erin. Het leek wel op thee. En Svetlaan zei: 'Samuel, lieve prins van het Noorden, je hebt nog een verre wandeling voor de boeg. Drink wat, drink een slokje van mijn speciale thee.' De prins wilde de thee niet opdrinken wat hij weet dat Svetlaan een gemene heks is. De thee zou ongetwijfeld betoverd zijn. Maar hij wist ook dat de heks zou aandringen als hij nee zou zeggen, en dat hij niet kon ontsnappen aan de wensen van een heks. Een heks met toverkrachten zo sterk, zou altijd krijgen wat ze wil. En nu wilt die heks dat Prins Samuel een slokje van haar speciale, betoverde thee drinkt... De prins zei: 'Nee dankje, Svetlaan, nog een fijne dag', en hij liep verder. Svetlaan was het daar niet mee eens en hield de prins tegen. Ze begon met toveren dat de prins haar betoverde thee wel zou opdrinken. Maar op het moment dat ze met de magie begon, vlogen er vleervlammen door het bos heen. Heel veel. Zo ontzettend veel dat Svetlaan eventjes niet meer wist waar ze mee bezig was. Ze stopte met haar zwarte magie en keek rond, naar alle vleervlammen. Wat een geluk! Want onderstussen liep Prins Samuel vrolijk verder door het donkere bos. Hij had

geen last van de vleervlammen, die vlogen allemaal met een boogje om de prins heen. En weer een geluk. De vleervlammen vlogen nog steeds allemaal rond de gemene heks, die zou voorlopig niet achter de prins aan komen. Eenmaal terug in het kasteel vertelde Prins Samuel over zijn dag tegen zijn zus. Maar Prinses Millie had het te druk om te luisteren. Ze was al de hele dag bezig met het zoeken naar haar sierraden. Ze was haar armband kwijt, en ook haar ketting. Waar zouden ze zijn? Ze had al overal gezocht en dubbel pech... want niet alleen was ze de sierraden kwijt, ze kreeg ze ook nog eens niet gevonden! En toen bedacht Prins Samuel dat hij graag wilde helpen met zoeken. Hij deed het eerste kastje open die hij tegenkwam en ja hoor, daar lagen de sierraden! En Prinses Millie zei: 'Dat gouden muntje... ik denk dat het een geluksmuntje is. Mag ik die een keertje lenen?' En dat mag.

Verhaal 22 – Boek 5 (Door Yva)

Het magische deurtje.

Kijzer Abel en Yvana de witte fee lopen soms het sprookjesland uit en verdwijnen dan zomaar ineens! En dan komen ze soms terug met een nieuw sprookjesland wezentje, die dan helemaal in deze wereld thuishoort. Waar zouden Kijzer Abel en Yvana de witte fee toch steeds naartoe gaan? Koning Robinio wilde dat graag weten. Hij ging ze volgen. Maar ineens waren ze weer verdwenen, zomaar in het niets. Koning Robinio liep dichterbij naar de plek waar Kijzer Abel en de witte fee voor het laatst stonden voordat ze verdwenen. En daar was niks te zien. Tot Koning Robinio opeens iets hoorde. Hij hoorde stemmen praten over dingen die hij niet begreep. 'Een boek gedrukt? Sprookjes vlaggetjes? Welk plaatje erbij moet? Wat voor plaatje? Waar gaan deze stemmen over? Ze klinken wel als Kijzer Abel en Yvana de witte fee... maar waar zijn ze?....

Totdat er opeens een verborgen deurtje verschijnt. Het is een piepklein deurtje die zomaar uit het niets is verschenen. Koning Robinio loopt naar het deurtje toe en steeds wanneer hij een stapje dichterbij zet, wordt het deurtje groter en groter. Nu past hij er makkelijk doorheen! En hij doet het deurtje open. En hij stapt naar binnen. En wat ziet hij daar? Een raar machientje met allemaal A B C letters erop, het is een soort boek. Maar dan andersom en rechtop. Die letters die hij ziet lijken wel knopjes. De koning springt op de A knop... en opeens verschijnt er een letter A op het boek aan de bovenkant! Zomaar uit het niets. En dan hoort hij Kijzer Abel weer praten. Hij zegt: 'ik ga dit straks lezen op de computer.' Kijzer Abel loopt weg en komt terug aangelopen met een boerie-bier? Dat vindt Koning Robinio wel grappig om te zien, want Ariebarie staat erop! En dan heeft Yvana de witte fee ineens door dat Koning Robinio op letter A staat. 'Hallo, Robinio! Dit is waar de sprookjes verhalen worden geschreven. Dit is een laptop, en met alle letter knopjes waar je nu op staat, kunnen wij verhalen schrijven.' En dan vraagt de koning: 'Dus, wij zijn niet echt? Wij zijn verzonden verhalen?' Daar moet Yvana de witte fee wel om lachen. 'Maar jawel, Koning Robinio, we zijn allemaal echt en we maken allemaal de mooiste avonturen mee. Niet omdat het vooraf opgeschreven wordt, maar omdat we het allemaal echt beleven! We leven het leven. Ook zonder verhalen blijven de snarfjes, snarfen en kunnen de gnoompjes vliegen in het bos. Ook zonder verhalen bestaan er schoonmaak elfjes en opruim kaboutertjes! En kan ik toveren en kan jij met spinnen praten. 'Ik kan helemaal niet met spinnen praten..' zegt Koning Robinio. 'Maar, nu we het daarover hebben.. het zou handig zijn wanneer er in sprookjesland meer crawlers komen te zitten zodat we via het web ook met de bosnimphen, minderminnen en misschien zelfs wel Svetlaan, de gemene heks kunnen praten. Kunnen jullie dat opschrijven? Komen er dan meer spinnen?' En dan zegt Kijzer Abel: 'Goed idee. Ik schrijf het even op, Koning Robinio, dan zorgen we ervoor dat jij meer spinnen krijgt.' Kijzer Abel typt een verhaaltje over de spinnen en Koning Robinio kijkt ondertussen naar het magische boek, laptop, of hoe heette het ding ookalweer?

Elke keer wanneer Kijzer Abel een letter knopje induwde, kwam die zomaar aan de bovenkant in het rijtje erbij! En nog voordat Koning Robinio het doorhad, liepen er duizenden spinnen uit het magische boek.. ze volgden de Koning en nu was het tijd om ze naar sprookjesland te sturen. Het piepkleine deurtje verscheen weer. De koning liep er naartoe en weer met elke stap die hij zette, werd het deurtje iets groter en groter. Nu was de deur groot genoeg voor de koning en alle spinnen en ze liepen sprookjesland binnen. Yvana de witte fee ging met Koning Robinio mee en Kijzer Abel bleef nog even bij zijn boerie-bier en het magische boek. Hij zou later ook weer door het deurtje heen gaan, terug naar sprookjesland toe.

Verhaal 23 – Boek 5 (Door Yva)

Gekruide gnoompjes.

In het mooie gnoompjesbos hebben Charlotte, Sofia en Lumie erg veel plezier samen. Ze vliegen rondjes en verstoppen zich soms achter een plukje gras zodat de anderen ze gaan zoeken. En wanneer ze dan gevonden zijn, dan gaan ze allemaal lachen. Dat doen ze graag, lachen, want het hele leven is een feestje! Maar dan heeft Lumie honger. Ze gaan een stukje vliegen om iets lekkers te vinden om op te eten. 'Kijk daar', roept Sofia, 'dat ziet er lekker uit!'.

De gnoompjes vliegen dichterbij en zien een paars bloemetje. Een mini miertje vertelt tegen de gnoompjes dat dit paarse bloemetje een Sage plantje is. 'Denk je dat we die op kunnen eten?' En Lumie denkt er niet verder over na, hij gaat het gewoon proberen. Hij neemt een hele hap van het paarse Sage plantje en dat smaakte nog lekker ook! Lumie wordt zo vrolijk van de nieuwe, kruidige smaak dat hij blij omhoog vliegt en zijn lichtje laat knipperen. En dan liggen Sofia en Charlotte samen helemaal in een deuk. Want wat zien ze nou?

Lumie's knipper lichtje is niet meer geel zoals altijd! Hij geeft nu paars licht! 'Waarom lachen jullie nou?', vraagt Lumie. En dan wijzen de vriendinnetjes naar zijn paarse lichtje en ziet Lumie het ook. 'Oh wauw! Ik wist niet dat dit kon! Jullie ook, eet een hapje Sage, het smaakt lekker en dan geven jullie ook paars licht!' Maar Sofia en Charlotte willen geen paars licht geven.. 'zullen we andere kruiden plantjes zoeken, met andere kleurtjes?' En dat doen ze!

Het mini miertje vertelt dat er verderop ook Kervel plantjes staan. Die zijn groen. Misschien geven jullie dan groen licht. Dat vindt Sofia erg gaaf, want dat is haar lievelingskleur! 'Die wil ik proeven! Kom, volg me!', roept Sofia. En ze neemt een hap van het Kervel plantje.

Die smaakt ook erg interessant. Sofia kijkt naar haar lichtje... en ja hoor, ze geeft zomaar groen licht! Samen naast de paarse Lumie, ziet de groene Sofia er nu erg feestelijk uit! 'Nu jij nog, Charlotte..' en ze vragen aan het mini miertje of hij toevallig nog meer kleurrijke kruiden plantjes weet te staan

'Even denken', zegt het mini miertje... 'een stukje verderop staat er een plantje met rode stokjes eraan, die ruikt erg sterk...' En dat maakt de gnoompjes erg nieuwsgierig. 'Volg mij!' roept Charlotte. Eenmaal bij het plantje aangekomen ruiken de gnoompjes inderdaad dat het erg sterk ruikt. Zou Charlotte het aandurven om een hapje te proeven?

En ja hoor, het gnoompje is niet bang. Ze gaat dichterbij, neemt een klein hapje en..... ze tuft hem meteen weer uit. Ze vliegt heel snel alle kanten op. Links, rechts, naar boven, naar beneden.. en ze roept: Aaaaaaaa, ik sta in brand! 'Maar nee hoor', zegt Lumie', 'je staat niet in brand, maar je geeft wel een rood lichtje!'

Het mini miertje moet lachen en zegt: 'Dit plantje heet cayenne peper.' En op dat moment weet Sofia wat er aan de hand is. Het is heel pittig en ze gaat een blaadje vullen met regendruppels zodat Charlotte water kan drinken. Al gauw is het pittige, branderige gevoel uit Charlottes mond verdwenen.

Maar dat rode lichtje, die blijft nog wel even! En met de paarse, groene en rode lichtjes vliegen de gnoompjes weer terug naar het gnoompjesdorp. Daar vragen alle andere gnoompjes hoe ze aan die mooie kleurtjes komen.

'Maar die rode stokjes', zegt Charlotte, 'die kan je beter niet proeven.'

Verhaal 24 – Boek 5 (Door Yva)

Snelle bellen.

Het zonnetje schijnt en de gnoompjes zijn erg vrolijk samen aan het vliegen. Dan opeens bedenkt Lumie dat het weer eens tijd wordt voor een bellen feestje. Charlotte en Sofia vinden dat ook een leuk idee. En zo kwam het, er vlogen wel 350 bellen door de lucht, en elke bel was gevuld met 1 gnoompje. De gnoompjes zaten in de luchtbellen en ze zweven rustig door het bos. Sommige bellen zweven hoger, bijna tot boven de wolken, en sommige bellen zweven lager, tot vlak boven het groene gras. Het waren er echt heel veel en het zag er heel mooi uit, al die bellen door de lucht. De gnoompjes vinden het fijn om in de luchtbellen door het bos te zweven. Maar dan opeens begint het heel hard te waaien. Het waait en het waait nog harder. Het stormt nu! En alle bubbels vliegen heel snel in het rond. De gnoompjes zitten er nog steeds in. Ze zijn bang en ze weten niet wat ze moeten doen. Gelukkig komt daar Koning Honing aangevlogen. Gevolgd door zijn bijenvriendjes. Koning Honing heeft een plan en hij zegt: 'Bijtjes, kunnen jullie de bellen kappot prikken?' En dat doen ze. De bijen luisteren altijd naar Koning Honing. Ze prikken 1 voor 1 alle bubbels kapot. De gnoompjes zijn heel blij en samen vliegen ze naar de kleine huisjes bovenin de bomen van het gnoompjesbos. Daar schuilen ze samen totdat de storm weer over is. En ze eten er fruit lollies en zingen gezellige liedjes. Daar worden de gnoompjes, bijen en Koning Honing allemaal rustig van en daar voelen ze zich veilig door. Als de storm weer over is, kunnen ze allemaal weer verder vliegen, want vliegen vinden ze allemaal erg leuk om te doen!

Verhaal 25 – Boek 5 (Door Yva)

Bananen blad.

Er is een storm, ook in oeriebostie dorp. Ariebarie loopt door het dorp en ziet een mega groot blad liggen van een boom. Xara komt erbij staan en zegt: 'Dit lijkt wel een blad van een bananenboom. Die zijn heel groot, waar zou die vandaan komen?'. Maar het blad ligt niet plat op de grond, hij hangt tegen een struikje aan en hangt zo best wel stevig vast. En dan komen de gnoompjes in de bubbels boven oerieboerie dorp vliegen en zien Ariebarie en Xara in de lucht dat Koning Honings en de bijen alle bubbels kapot prikken.. en alle bellen spetters vallen bovenop het grote bananenblad. Dan krijgt Ariebarie een idee. Hij klimt via het struikje naar boven, gaat op het blad zitten. En dankzij de bellen druppels en spetters is het bananenblad heel glad geworden. Het bananenblad is nu een hele snelle glijbaan! Ariebarie glijdt er in volle vaart vanaf. Hij doet zijn armpjes in de lucht en roept: 'Nog eens, nog eens!'. Xara staat erbij te glimlachen. 'Nu is het mijn beurd.' En samen glijden de steeds opnieuw van het bananenblad af. Burgemeester boerie komt eraan en hij zegt: 'Heey, het stormt, het is veiliger om in jullie paddestoelen huisjes te gaan zitten!' Maar, burgemeester boerie ziet ook hoeveel plezier Xara en Ariebarie samen hebben... en dan klimt hij ook via het struikje omhoog, gaat hij ook op het blad zitten en ja hoor, ook burgemeester boerie glijdt er in volle vaart vanaf. En al gauw volgen ook Moon, Sabelientje de haren-knip boerie en Arielle de baby-boerie. Ondanks dat het zo hard waait, hebben de oerieboeries het onwijs leuk met zijn allen op de bananenglijbaan. En dankzij de hoge bomen die rond oerieboerie dorp staan, valt het best wel mee met de wind, want alle bomen houden de wind goed tegen. En dan komt zelf bakker-boerie aangelopen met bananen taartjes... en zo wordt het in deze storm een heel gezellig oerieboerie feestje!

Verhaal 26 – Boek 5 (Door Yva)

Dromenfluit.

In het donkere, betoverde bos woonde er een mannetje. Zijn naam was onbekend. Niemand wist wie hij was of waar hij vandaan kwam. Soms was hij in het betoverde bos, en soms was hij verdwenen. En wanneer hij verdwenen was, kreeg niemand hem ooit gevonden. Het raadselachtige mannetje zat vandaag op een grote paddestoel met een fluit. Hij speelde magische muziek.

Steeds wanneer hij door de fluit blies, bewogen de bladeren van de bomen met de muziek mee. Ook de vogeltjes kwamen kijken en de mini miertjes stonden stil op 1 lange rij om naar het magische muziek van de fluit te luisteren. En daar kwam Kristelientje de wensvlinder aangevlogen. Ook zij werd helemaal betoverd door de magische muziek en bleef even stilzitten om te luisteren.

Toen het mannetje klaar was met de fluit, bleef iedereen stilzitten en naar het mannetje kijken. Alle beestjes van het betoverde bos hoopten dat het mannetje nog een mooi muziekje zou spelen. Maar dat deed het mannetje niet. Nog niet. Want het mannetje ging iets vertellen.

Hij vertelde een verhaal over fijne dromen en boze dromen en dat hij elke avond voordat hij in slaap viel al wist wat hij die nacht zou dromen. Hij kon met zijn magische fluit namelijk fijne dromen toveren over regenboogvissen en aardbeien feestjes. 'En daarom is deze fluit heel speciaal, het is mijn dromenfluit'.

Dus als er iemand zou zijn die soms hele enge, spannende nachtmerries heeft, die kan naar het raadselachtige mannetje in het betoverde bos gaan om te vragen of hij een fijne droom kan toveren. Kristelientje weet nu precies waar het raadselachtige mannetje is. Ze vliegt tussen de bomen door naar het gnoompjesbos en daar vertelt ze het nieuws:

'Het dromen mannetje is terug! Hij zit in het betoverde bos op een paddestoel onder de grote eik.' Hetzelfde vertelt ze ook in het oerieboeriedorp, en in drakenland, en ook in het nimphenbos. En wanneer ze terug naar het noorden vliegt, vertelt ze het zelfs aan Prinses Millie en Prins Samuel. Heel sprookjesland is naar het betoverde bos toe gegaan.

Iedereen zit in 1 grote cirkel om het raadselachtige dromen mannetje heen. En hij speelt zijn mooiste lied. Hij fluit en zo komen er mooie dromen in de lucht. Steeds wanneer er een droom naar iemand van sprookjesland toezweeft, kan hij de droom uit de luch poppen. Want, bij aanraking van een mooie droom, zal je 's nachts een hele fijne nacht hebben. Deze nacht zal er niemand van sprookjesland zijn die een enge nachtmerrie krijgt.

Het mannetje is klaar met zijn muziek. De sprookjesland bewoners gaan allemaal weer richting huis toe... en nog net op het einde, toen iedereen al weg was, zag Kristelientje de wensvlinder dat het mannetje in het niets verdween. Plof, en weg was hij. 'Wat een raadselachtig mannetje...'

Verhaal 27 – Boek 5 (Door Yva)

Drakentranen van de drakenpijn.

In het betoverde bos is iets vreselijks gebeurd. Alle bomen liggen plat, de bloemen hangen verdrietig omlaag en het gras is bruin. In het midden van het bos ligt er namelijk een draak. Een draak met pijn. De draak laat zoveel tranen dat het hele bos bedorven wordt. Geen enkel vogeltje fluit meer en alle mieren staan stil op de boomstammen. Ze lopen nergens meer naartoe. Drakentranen hebben invloed op alles en iedereen die in de buurt is. Alles wordt sip, alles gaat na een tijdje dood. Maar waar komen die drakentranen toch vandaan? Er is een klein vogeltje die toch nog moed heeft gevonden. Met haar laatste beetje moed en energie vliegt ze naar het kasteel van Prins Samuel en Prinses Millie toe. Daar zingt ze een lied voor het raam en doet Prinses Millie het raam open. Met haar vleugeltjes flappert ze dat de prins en prinses haar moeten volgen. En dat doen ze. En dan zien Millie en Samuel ineens een verdrietige draak in het betoverde bos liggen. Ze krijgen er spontaan zelf ook tranen van in hun ogen. En Millie vraagt: 'Wat is er aan de hand, draak? Wat is er gebeurd?' Waarop de draak vertelt dat hij aan het vliegen was en ineens pijn aan zijn vleugel kreeg. Zoveel pijn dat hij naar beneden viel. Zoveel pijn dat hij tranen kreeg en het hele bos donker en bedorven werd. En dan zegt prins Samuel: 'We gaan je helpen. Kun je met ons meekomen naar ons kasteel? Dat is vlakbij. Je hoeft niet te vliegen, we kunnen je door de bomen een weg wijzen en dan kan je achter ons aan hoppen.' En zo gebeurde het. Nu ligt de draak met zijn drakentranen en drakenpijn in de grote kelders van het kasteel in het Noorden. Maar wat nu? Hoe kunnen we de draak helpen om van de pijn af te komen? We hebben Leintje het geneesdolfijntje nodig! Leintje kan de draak kussen en dan zou alle pijn verdwijnen. Maar hoe krijgen we Leintje en de draak bij elkaar? Want de draak ligt in het noorden en het dolfijntje zwemt in de zee van het zuiden... en ze kunnen beide niet vliegen...

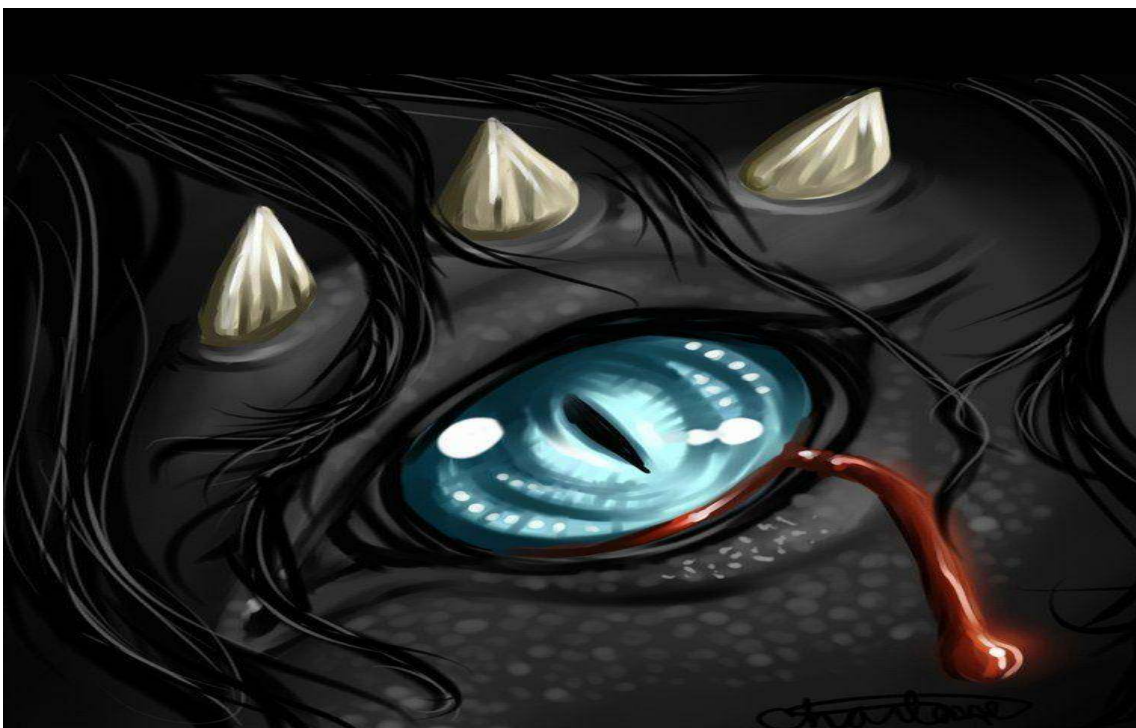
Daar weet Millie wel wat op: 'Feeënmagie. Yvana de witte fee en Cobina de tandenfee kunnen ons helpen. En ze sturen er een paar andere draken op uit om de feeën het plan uit te leggen. De feeën Yvana en Cobina willen graag helpen, maar samen zijn ze niet sterk genoeg om een hele dolfijn door de lucht naar het noorden te laten vliegen. We hebben nog een fee of heks nodig! En zo kwam Svetlaan de gemene heks erbij... Svetlaan werd door een draak gevraagd te helpen. Ze is bang van draken en was bang dat als ze nee zou zeggen, ze dan opgegeten zou worden. Svetlaan is een gemene heks, maar ze is wel erg sterk met toverkrachten en magie. Samen met Yvana en Cobina de goede feeën, zouden ze met zijn 3en wel genoeg toverkrachten hebben. En zo gebeurde het dat ze samen gingen werken. De witte fee, de tandenfee en de gemene heks zorgden er samen voor dat Leintje het geneesdolfijntje met een beetje zeewater in een grote zeepbel kwam te zitten. Die zeepbel met het dolfijntje erin, vloog omhoog en zweefde met sterke toverkrachten

door de lucht helemaal naar het verre Noorden toe. Helemaal naar het kasteel van Millie en Samuel waar de draak nog steeds drakentranen liet vallen van de pijn.

Ondertussen ging er een andere draak naar Kijzer Abel en Kristelientje de wensvlinder toe om daar hulp te vragen. Want er is een dolfijn onderweg door de lucht! Waar gaan we die dolfijn laten als ze er eindelijk is? Dolfijnen moeten in het water, maar in het kasteel is helemaal geen water. Alleen een klein bad die veel te klein is voor het geneesdolfijntje... Dus Kijzer Abel en Kristelientje bouwen samen met handen en wensen een groot zwembad op het dak van het kasteel van Prins Samuel en Prinses Millie. Dat zwembad wensen ze vol met zeewater. Daar kan Leintje het geneesdolfijntje in zwemmen wanneer ze er is.

En al heel snel daarna, toen het zeezwembad klaar was, zagen ze inderdaad een grote zeepbel door de lucht zweven. Met een dolfijn erin! Gevolgd door een gouden glitterkoets waar twee goede feeën en een gemene heks inzaten die alledrie druk bezig waren met toveren.

Leintje het dolfijntje was blij met het zeezwembad op het dak. De feeën en de heks toverden nu de draak met zijn pijnlijke vleugeltje omhoog, naar boven toe, naar het dak waar Leintje was. Dat was moeilijk, want draken zijn zwaar. De toverkrachten waren bijna op, maar gelukkig was de draak nu boven! Daar kwam het dolfijntje snel naar de draak toegezwommen. Ze gaf hem een dolfijnenkus. Een magische kus die de draak meteen hielp. De pijn was verdwenen! De draak kon weer vliegen! Zo blij als hij was, vloog hij de lucht in, maakte salto's en hij stopte niet meer met glimlachen. En het betoverde bos? Die werd weer helemaal mooi en bloeide snel op toen de draak vrolijk boven het bos vloog. Alle tranen waren verdwenen. Alle pijn is weg.

Verhaal 28 – Boek 5 (Door Robin)

Het bang-maak spelletje.

Soms na een lange dag spelen zijn Ariebarie en Xara nog helemaal niet moe genoeg om naar bed toe te gaan. En dan doen ze soms iets stouts. Samen gaan ze dan stiekem het bos in, lopen ze in het donker heel ver tot de rand van het snarfen bos. En daar spelen ze dan een spelletje. Een heel spannend spelletje. Dan gaan ze alle twee naast elkaar staan, doen ze hun ogen dicht en kijken ze wie het dapperste is van de twee. Want de eerste die zijn ogen open doet en wegrent, dat is de verliezer! Als ze dan een tijdje samen staan, en niemand wordt bang, dan gaan ze elkaar een beetje plagen tijdens het spelletje. Als ze dan een takje horen kraken dan zegt Xara: 'volgens mij komt daar een snarfje aan!' En Ariebarie vindt dat heel spannend en je hoort hem een beetje rillen van de schrik. Maar hij wilt zich niet laten kennen en zegt: 'ik ben helemaal niet bang van snarfjes hoor, ik ben echt wel de stoerste van ons twee'. En dan gaat Ariebarie een beetje plagen. Met een gemeen lachje zegt hij: 'mua ha ha ha'. 'Ww...wat was dat?' stotterde Xara, ze herkent het geluidje van de gemene heks Svetlaan. 'Ik hoorde helemaal niks hoor', zegt Ariebarie met een grijns op zijn gezicht. En hij probeert opnieuw het enge geluidje na te doen: 'Mua ha haa...'... maar hij kon zich niet inhouden omdat hij het toch wel heel grappig vindt, dus die enge heksen lach verandert in de hele grappige lach van Ariebarie. Hahaha... Nu heeft Xara hem door! En ze zegt: 'Heee, ik wist wel dat jij het was hoor!'. En zo plagen ze elkaar een paar keer en proberen ze elkaar bang te maken. Tot ze opeens een heel eng gegrom horen. En Xara zegt tegen Ariebarie: 'ik trap er niet meer in hoor'. En Ariebarie zegt: 'Maar, ik dacht dat jij dat was!...' ze doen alle twee hun ogen open, kijken elkaar aan en beginnen heel hard te gillen. Ze pakken elkaars hand vast en rennen heel hard terug naar het oerieboerie dorp, veilig in hun eigen bedjes, onder de dekens waar de monsters ze niet kunnen pakken. En wat het enge geluid nou was? Er zit nu een spinnetje met een brede glimlach in een groot spinnenweb en je hoort Koning Robinio lachen.. 'Hahaha, dat zal die oerieboeries leren om op tijd naar bed te gaan.' Hij gromde namelijk via het wereld wijde web en wilde het spelletje meedoen door de vriendjes bang te maken. Het is goed gelukt!

Verhaal 29 – Boek 5 (Door Robin)

Ariebarie heeft tandpijn.

Op een mooie, zonnige dag komt Xara vrolijk naar buiten uit haar paddestoelen huisje. En het was zo een mooie dag dat ze wel een liedje wou zingen. 'Oh wat een mooie dag, wat een mooie dag...' begon ze te zingen. En toen hoorde ze: 'Auw.. Grrrrr'... en ze dacht: 'wat is dat nou gek, het lijkt wel alsof er een snarfje in de buurt is'. Ze keek om zich heen, maar ze zag helemaal geen snarfje. Dus ze begon opnieuw te zingen: 'Wat een prachtige dag, lalala'.. en toen hoorde ze het gegrom alweer. 'Wat?' En toen zag ze waar het geluid vanaan kwam. Het was Ariebarie. Hij zat tegen zijn paddenstoel aan met een enorme snarfjes gezicht, een chagrijnige 'grumpy-face'. Dus ze huppelde vrolijk naar hem toe, pakte zijn hand en zei: 'Kom, kom met mij dansen Ariebarie, het is zo een mooie dag!'. Ariebarie schudde zijn hoofd en zette een nog lelijkere grumpy-face op en hij zei: 'nee, vandaag is STOM!'... Xara maakt zich zorgen en vraagt: 'wat is er aan de hand Arie? Waarom ben je zo chagrijnig deze ochtend?' Hij kijkt Xara aan. Nu meer verdrietig dan chagrijnig en hij zegt: 'mijn tandjes... doen zoveel pijn. Mijn kiesjes doen zoveel pijn. Alles wat ik doe, doet zoveel pijn. Ik kan alleen maar aan de pijn denken.' Xara vraagt of hij zijn mond even open wilt doen, zodat ze naar zijn tandjes kan kijken. En dat doet Ariebarie. Maar wat Xara dan ziet.. daar schrikt ze heel erg van. Zijn tandjes zijn stuk en zwart en het ziet er helemaal niet goed uit! Xara zegt: 'Ariebarie, dit is niet goed hoor.. wat heb je met je tandjes gedaan? Poets je ze wel?' En Ariebarie knikt... 'ja hoor, elke dag!' Maar Xara heeft nooit een tandenborstel zien staan bij Ariebarie en vraagt: 'Waar is je tanden borstel, ik heb hem nog nooit gezien. En Ariebarie zegt: 'Die eet ik altijd op daarna.. is veeslte lekker om niet op te eten!' En Xara schrikt.... 'Wat? Je kan toch geen tandenborstels eten!!' En Ariebarie zegt: 'jawel, die zijn super lekker.' Xara denkt even na en vraagt: 'wacht, waarmee poets jij je tanden, Ariebarie?' En Ariebarie zegt: 'Nja, dat verschilt... meestal met chocolaatjes, soms met gummy beertjes.. en laatst had ik een lolly en gisteren had ik de lekkerste chocolade reep als tandenborstel'. En Xara begint te lachen.. ha ha! Ariebarie, je kan je tanden toch niet poetsen met snoepjes, daar gaan je tandjes helemaal stuk van. Dat vindt Ariebarie niet zo leuk, dus hij trekt weer een snarfjes gezicht en zegt heel sip: 'auw'. En Xara zegt: 'kom mee Arie, we gaan naar Cobina de tandenfee, dit kan zo echt niet langer'. En ze trekt de tegenwerkende, chagrijnige Ariebarie mee helemaal naar de woonboot van de tandenfee. De tandenfee bekijkt Ariebaries tandjes en ze schrikt er heel erg van. 'Ariebarie, wat is er met je mondje gebeurd? Waar zijn jouw mooie, witte tandjes? Hier kan ik echt helemaal niks mee, ik verzamel alleen de mooiste, witste tandjes.' En Xara moet weer heel hard lachen terwijl ze vertelt dat Ariebarie zijn tanden met snoepjes poetst. Cobina de tandenfee schudt haar hoofd en ze spreekt Ariebarie streng aan: 'waar heb je dat geleerd Ariebarie? Dat is het slechtste wat je kan doen voor je tandjes'. En Ariebarie schaamt zich een beetje en hij zegt stilletjes: 'Dat zag ik de snarfjes een keer doen,

en dan leek me een lekker idee.. en dat is het ook, ik doe het al maanden.' En Cobina zegt: 'Dat is inderdaad heel goed als je snarfentandjes wilt.. wil je een snarfje worden, Ariebarie?' En Ariebarie begint te huilen... 'nee, dat wil ik niet!' En Cobina de tandenfee zegt tegen Ariebarie: 'zelfs mijn magie is niet sterk genoeg om dit zomaar goed te toveren, maar ik kan wel een magische tandenborstel geven waarmee je je tandjes twee keer per dag moet poetsen.. en dan krijg je als het goed is weer hele mooie, witte tandjes. Maar voorlopig geen snoepjes meer voor jou! Dat is echt niet goed voor je tandjes. En met de tandenborstel moet je alle tanden poetsen. Van boven naar onder, van rechts naar links, van de voorkant naar de achterkant en weer opnieuw.' Ariebarie kijkt verdrietig naar zijn tandenborstel en zegt: 'twee keer per dag?! Dat is veel! En met al die instructies, dat kan ik nooit onthouden!' Xara geeft Ariebarie een knuffel en zegt: 'ik zal je helpen met de instructies.. kom we gaan naar huis om je tanden voor de eerste keer goed te poetsen.' Dat vindt Ariebarie ook een goed idee. En Xara zegt nog: 'We gaan onze tandjes voortaan altijd samen poetsen. Dan komt het weer helemaal goed'. Ze zwaaien Cobina de tandenfee uit en Ariebarie is nu niet zo chagrijnig meer.

Verhaal 30 – Boek 5 (Door Robin)

Piraten schatkaart.

Xara werd wakker, deed haar deurtje open, zette een stap en struikelde toen meteen in een grote kuil! Recht voor haar deur! 'Nou, dat kan gebeuren...' dacht ze, en ze liep verder. Daar was weer een gat waar ze over struikelde.. Boem, daar lag ze weer op de grond. 'Stoute snarfjes!', riep ze boos. En ze zag dat het hele oerieboerie dorp vol met gaten zat. Toen verscheen er ineens een groene puntmuts uit 1 van de gaten. En even later ook een hoofd... wie zou het zijn? Dat was Ariebarie! 'Hey! Ik ben geen snarfje!', riep hij. En Xara zei: 'waarom ben je nou allemaal gaten aan het graven? Dat is toch helemaal niet handig. Zo blijven alle oerieboeries struikelen in het dorp'. 'Kom hier', zei Ariebarie fluisterend, 'ik moet je iets vertellen'. En Xara hopte over alle gaten heen en ging dichtbij Ariebarie zitten. Ariebarie haalt een oud stukje papier tevoorschijn uit zijn broekzak en laat hem aan Xara zien. 'Kijk, een schatkaart, die heb ik gevonden in het bos. Ik ga de schat vinden en dan zijn we rijk!'.... 'Maar Ariebarie, weet je wel hoe een schatkaart werkt? Want je bent zoveel gaten aan het graven terwijl er op de kaart echt maar 1 kruisje staat'. Ariebarie moest verlegen lachen. Het was inderdaad wel een beetje gek wat hij aan het doen was. Maar als hij enthousiast over iets is, dan moet hij dat gewoon meteen doen. Xara legt het uit. 'Kijk, op de schatkaart staan allemaal plaatjes, en als je het lijntje volgt, dan kom je uit bij de kruis. En alle plaatjes zijn hints waar je naartoe moet lopen. En onder het kruisje, daar moet je graven!' Ariebarie kijkt haar met grote ogen aan en zucht: 'Verrek, dat is handig!' Xara zegt: 'kom, we maken eerst deze gaten allemaal even dicht zodat er niemand meer struikelt, en dan gaan we samen op zoek naar de schat'. Samen kijken ze naar de schatkaart. Het eerste plaatje is een hele grote boom met eikeltjes er in. En Ariebarie zegt: 'Hey, dat lijkt wel de grote eikeboom vlak naast ons dorp!'... en ze lopen er samen naartoe. Daar aangekomen zien ze als tweede plaatje een brug op de schatkaart. En die weet Xara te vinden. Dat is de brug bij de mirhana rivier, niet ver van de boom vandaan. En zo volgen ze alle hints tot ze uitkomen bij een grote grasvlakte waar een grote kooi staat. En onder de kooi staat een groot kruis, daar moet de schat zijn! Een kooi is wel een hele vreemde plek om een schat te verstoppen, maar toch gaan ze er in kijken. En toen ze er alle twee in stonden.. BOEM... ging het deurtje dicht. 'Ik denk dat wij de schat op de schatkaart zijn..', zegt Ariebarie bang. En ze horen in de verte al iemand aankomen. Met een hele gemene lach. Ha ha ha haa... en een gemene stem zingt: 'Oerieboerie soep, oerieboerie broodjes, oerieboerie pannenkoek, jam jam jam'... Bij het kooitje aangekomen zegt ze: 'Ik ben Svetlaan, de slimme, gemene heks. Jullie zijn in mijn val getrapt door de schatkaart die ik zelf heb getekend. Ik ben slimmer dan jullie en ik ga jullie straks lekker opeten!' En Svetlaan probeert aan de kooi te trekken om hem mee te nemen. Maar een kooi met twee oerieboeries erin is toch wel een stuk zwaarder als de lege kooi die ze daar naartoe had gebracht. Ze trekt de kooi, ze duwt de kooi. En ze probeert zelfs op de kooi te springen om ermee

weg te vliegen, maar niks lukt. In de tussentijd heeft Xara een ideetje bedacht. Ze zegt: 'We kunnen je helpen met duwen van de kooi. Oerieboeries zijn heel behulpzaam'. En dat vindt de heks eigenlijk geen goed idee, maar ze heeft van al dat duwen en trekken wel heel veel honger gekregen. Dus ze laat Xara en Ariebarie naar buiten om mee te helpen. En Xara zegt: 'We passen niet met ons drieën naast elkaar om tegelijk te duwen, dus als jij aan de binnenkant gaat staan, dan kunnen we wel met zijn allen duwen'. Gelukkig is Svetlaan minder slim dan dat ze denkt en gaat ze inderdaad in de kooi staan... en Xara doet heel snel het deurtje op slot. Door alle inspanning was de gemene heks ook haar toverstokje vergeten. Dus daar zat ze nu, in de kooi, zonder toverstokje. Ze kon geen kant meer op. En Xara en Ariebarie renden samen weer snel naar het oerieboerie dorp. Daar dronken ze een smoothy in het boerie cafe en vertelden hun piraten avontuur aan alle andere oerieboeries.

Verhaal 31 – Boek 5 (Door Robin)

Ridder.

Op een ochtend was Ariebarie door het bos aan het lopen en zag hij een blaadje. Hij moest denken aan een sprookjesboek die hij ooit had gezien in grote-mensen wereld. Een boek met allemaal stoere ridders en mooie prinsessen... en enge draken. Dit blaadje lijkt precies op zo een schild van de ridders! En deze stok op de grond, dat is nu mijn zwaard, dacht Ariebarie. Nu ga ik op zoek naar een prinses om te beschermen tegen de enge draak. En hij huppelde vrolijk naar Xara's huisje toe.

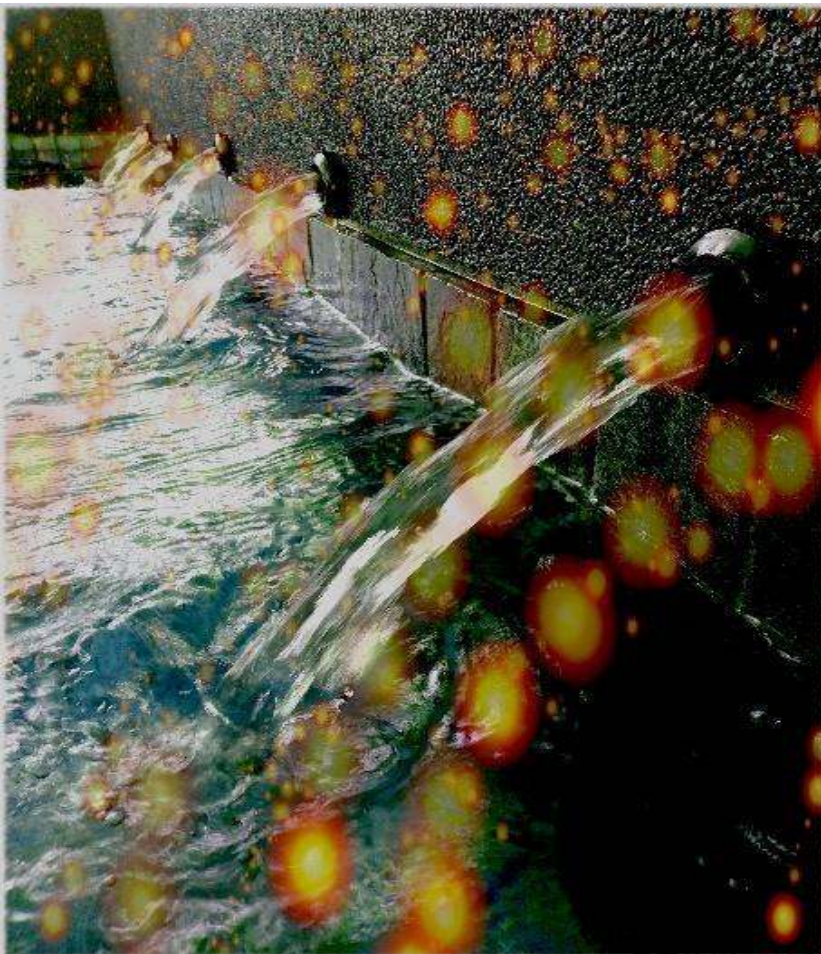
Hij klopte heel stoer op de deur en Xara deed open. Voordat ze iets kon zeggen, zei Ariebarie: 'Hallo prinses, ik ben ridder Arie, en ik zal jou beschermen'. Xara vond hem er supergrappig uit zien en vroeg met een lachje: 'waar tegen dan?' 'De gemene, enge draak die jou wilt ontvoeren naar zijn donkere grot, natuurlijk!' Xara vond het wel een leuk spelletje en ging meespelen. 'Dankje, ridder Arie!', zei ze.. 'we moeten nu meteen naar drakenland zodat je de enge draak voor me kan verslaan'. En samen liepen ze naar drakenland. Ariebarie liep heel stoer voorop met zijn zwaard in de lucht, en Xara huppelde er achteraan. Toen ze daar aankwamen zei Xara: 'Welke draak ga je voor me verslaan? Die hele grote, enge, die daar bij die boom?'... Ariebarie dacht even na en slikte.. 'Ehm...nee... met draken is de kleinste vaak het gevaarlijkste, dus ik ga Cloudy voor je verslaan', dat durfde hij wel. Samen liepen ze verder om Cloudy te zoeken, en daar zat ze, met rookwolkjes te spelen. Ariebarie hield zijn zwaard nog hoger en zij: 'Jij, gevaarlijke draak, ik ga mijn prinses beschermen en jou verslaan!'... En Xara stond naast hem met een brede glimlach omdat ze het heel grappig vond. Cloudy snapte dat het een spelletje was en ging meespelen. En ze zei: 'Niet als ik jou eerst op ga eten!' En Ariebarie ging met zijn stok dichterbij de draak toe, die het zwaard afpakte met haar klauwen en Cloudy zei: 'Nu heb ik jou, riddertje!' Ze hapte het blad weg en Ariebarie maakte een koprol op de grond. Hij pakte snel de stok weer en prikte de draak zachtjes in haar buik. 'Aaaaah, je hebt me te pakken!', zei Cloudy. En ze ging heel dramatisch op de grond liggen. En ze moesten met zijn allen lachen. 'Nu ben ik de ridder', zei Xara. En ze speelden de rest van de dag riddertje samen met Cloudy en ze hadden samen de grootste lol.

Verhaal 32 – Boek 5 (Door Yva)

Waternalletjes feest.

De gnoompjes hebben iets nieuws ontdekt. Er zijn namelijk leuke waternalletjes ontstaan door de regen. Ze zien er zo leuk uit, en de gnoompjes willen er graag in spelen. Maar dat kan niet, want dan worden de vleugeltjes nat.. en met natte vleugeltjes kunnen ze niet vliegen. En dan bedenkt Sofia een goed idee. Wanneer ze zichzelf inwikkelen in een blaadje en zo hun vleugels beschermen, kunnen ze wel genieten van de waterval glijbaantjes! En dat doen ze. De vriendinnetjes Sofia en Charlotte hebben elkaar ingewikkeld in een blaadje en beginnen bovenaan de waterval, ze leggen hun voetjes in het stromende water en dan laten ze zichzelf verder glijden. En met een plons komen ze beneden in de water poel terecht! Dat is zoveel plezier! De gnoompjes vriendinnetjes Charlotte en Sofia gaan opnieuw en opnieuw. En ze lachen samen zoveel. En dat komt Lumie eraan. En hij zegt: 'Het wordt al laat, het is bijna donker. Hoelang blijven jullie nog buiten spelen? 's Nachts komen de snarven ons bang maken als ze weten dat we nog wakker zijn, dat is niet veilig.' Maar de gnoompjes willen nog niet naar binnen toe. Het is veel te leuk om te stoppen! 'Kom met ons meespelen, Lumie. Kom!' roepen ze. En dat doet Lumie. Want waterval glijbaantjes, ziet er toch wel veel te leuk uit om het niet te proberen.

Ze blijven tot het helemaal donker geworden is, Lumie zet zijn lichtje aan. Hoppa, hij glijdt nog een keer door de waterval heen. En wauw, dat zag er magisch uit! Het water glinsterde mooi met de lichtgevende stralen van het gnoompje. Charlotte en Sofia lieten hun lichtjes ook schijnen. En er kwamen nog een paar andere gnoompjes bij. En nog meer... al snel waren alle gnoompjes er! Met zijn allen maakten ze er een leuk waterval feestje van tot diep in de donkere nacht. Maar... Met zoveel lichtjes in het water, was het niet zo donker meer. Het was wel heel gezellig en mooi! De snarfjes hoorden het feestje wel. Maar ze gingen niet kijken,

daar waren ze te chagrijnig voor. Want snarfjes, die houden niet van feest en al

helemaal niet van lachende gnoompjes die plezier maken. Weet je wat de snarfjes wel deden? Om het niet te hoeven horen? Ze propten modder in hun oren!

Verhaal 33 – Boek 5 (Door Robin)

Bootjes op het water.

Vandaag was het een hele speciale dag in oerieboerie dorp. Vandaag vieren de oerieboeries iets dat heet: het lichtjesfeest. Dan maakt elke oerieboerie een bootje met daarin een kaarsje die ze dan 's nachts met zijn allen op de miranja rivier weg laten varen. Samen met de gnoompjes die dan meevliegen is dat een hele magische avond. De oerieboeries geloven dat dit ze geluk brengt omdat de bootjes hun wensen laten uitkomen als ze maar ver genoeg varen. Ariebarie en Xara willen dit jaar samen hun bootjes maken in de hoop dat ze altijd beste vriendjes zullen blijven.

Samen gaan ze opzoek naar iets in het bos dat ze kunnen gebruiken als bootje. Iets dat goed drijft. Ariebarie vindt een hele mooie steen. Maar Xara zegt: 'is die niet wat groot en zwaar, Ariebarie?' En Ariebarie zegt: 'nee hoor, het is zo een mooie steen, ik wil dit als bootje!'... waarop Xara voorstelt om het bootje eerst te testen om te zien of het bootje wel blijft drijven. Samen lopen ze naar de miranja rivier en daar gooit Ariebarie met een diepe zucht de steen in het water. PLONS.. en ze spetteren alle twee nat.

De steen is nu weg. gezonken naar de bodem. En Ariebarie is een beetje verdrietig. En Xara zegt: 'Kom, we gaan iets anders zoeken, iets dat minder zwaar is'. En dan vinden ze een mooi stukje mos. Het is heel licht, niet zwaar en superzacht. Dat wordt een mooi bootje, denken ze. Maar toch gaan ze hem voor de zekerheid eerst testen op de rivier. Mos is niet zwaar, dus het is heel makkelijk op het water te leggen. En het blijft ook drijven! Maar wat gebeurt er dan? Het mos wordt nat... en wordt steeds zwaarder en zwaarder door het water... en hij gaat nu steeds verder onder het water totdat... de mos volledig is verdwenen. Die is ook gezonken in de miranja rivier. 'Dat is jammer..' zegt Ariebarie. 'Misschien moeten we iets zoeken dat wel licht is, maar zonder gaatjes erin..' En dan krijgt hij ineens een smakelijk idee...

'Wat nou als we een paddestoelentaart gaan gebruiken als bootje? Dat zou het lekkerste bootje van het dorp zijn!'. Dus ze gaan snel naar het bakkertje, bestellen een paddestoelentaartje en rennen ermee snel naar de rivier. Hij blijft heel mooi drijven en ziet er ook nog eens super lekker uit. 'Dit wordt ons bootje!' roept Xara.

Maar dan... begint het taart-bootje een beetje heen en weer te schommelen. Wat gebeurt er? Er brokkelen stukjes af en gaat steeds sneller op en neer op het water. En Xara zegt: 'Oh natuurlijk, de mirhanjas en regenboogvisjes lusten de taart natuurlijk ook graag...

'En ze zien dat er wel 100den visjes op af komen zwemmen. Die willen allemaal een hapje proeven. En Xara zucht en zegt: 'ze hebben er tenminste van genoten.. we moeten iets kiezen dat niet zo lekker is.' En dan komen ze uit bij een grote bananenplant en Ariebarie zegt: 'die bladeren zijn zo groot, daar kan ik wel op

varen!’ En die grote bladeren lijken inderdaad hele goede bootjes te zijn. Ze drijven heel goed. Er komt geen water in en ze worden niet opgegeten door alle visjes.

En samen gaan ze het bootje verder versieren met stokjes en bloemetjes en natuurlijk een heel mooi kaarsje. Het is eindelijk avond en Xara en Ariebarie hebben de boot vast die ze samen hebben gemaakt. Het is een super mooie boot geworden met daarop hartjes van stokjes, mooie rode, roze en blauwe bloemetjes en in het midden een heel mooi brandend kaarslichtje. Alle oerieboeries dansen rond met hun kaarsjes en er liggen al een paar bootjes in het water. Het ziet er prachtig uit.

De gnoompjes zijn er ook en vliegen dansend door de lucht. Overal waar je kijkt, zie je kleine lichtjes in het donker. Xara en Ariebarie laten hun bootje varen, kijken elkaar aan en wensen samen dat ze altijd vriendjes zullen blijven. Het bootje gaat langzaam met alle andere bootjes mee, en samen dansen en feesten ze met de gnoompjes totdat alle bootjes weggevaren zijn, totdat niemand de kaarsjes meer kan zien.

Inspiratie: Loy Krathong festival Thailand

Verhaal 34 – Boek 5 (Door Yva)

Verloren lichtje.

Het was donker bij de minderminnen zee. Pikke donker. Het was namelijk nacht. Heel diep in de nacht, maar de zee was erg rustig. Op de zee dreef een blaadje. Het was een bruin, bedorven blaadje die een beetje opkrulde aan de randen. En op dat blaadje zat een klein gnoompje. Ze had haar knieën opgetrokken en was aan het huilen. In het donker, op de zee, helemaal alleen. Wat zou er aan de hand zijn? Het huilen en snikken was te horen tot diep onder het water.

Ella, een mindermin, zwom naar boven toe en ging op zoek naar waar het huilen vandaan kwam. Het was moeilijk te vinden doordat het zo donker was en het huilende gnoompje maar erg klein is. En toch vond Ella haar. Een huilend, lief gnoompje, helemaal alleen. 'Waarom huil je?', vroeg de mindermin. Maar het gnoompje gaf geen antwoord. Ze keek alleen eventjes op, en begon toen weer met harde snikken. 'Ik zal bij je blijven, ik laat je niet alleen drijven op de zee, gnoompje, je bent veilig, laat je tranen maar stromen..'. Ella zou het huilende gnoompje veilig houden en haar helpen, maar ze wist nog steeds niet wat er aan de hand was.

Zo bleven ze uren in de donkere nacht bij elkaar in de buurt zonder iets te zeggen. Het gnoompje hilde nu niet meer. Ze voelde zich begrepen. Zonder woorden had ze een nieuwe vriendin gevonden. En toen begon het gnoompje met praten: 'Hallo, mijn naam is Lin, ik ben mijn lichtje kwijt. Ik kan niet meer stralen'... nu snikte ze weer. 'Daarom ben ik weggevlogen uit het gnoompjes bos... wat is een gnoompje nou zonder haar lichtje? Ik hoor nergens meer bij'..., en ze begon weer te huilen. Ella, de mindermin, begreep haar. Maar ze kreeg de juiste woorden niet gevonden, dus ze zong haar mooiste minderminnen lied.

Ze zong rustig, langzaam en zong de hoogste noten. Het was mooi. En het huilende gnoompje kwam helemaal tot rust. Tot ze in slaap viel. Toen ze slapend op het blad dreef, bleef Ella bij haar in de buurt zwemmen. En toen ze wakker werd, was het alweer licht buiten. Het was al middag en de zon stond hoog aan de hemel. In de verte kwamen er een paar andere gnoompjes aangevlogen. Het waren Charlotte, Sofia, Emma, Levie en Lumie.

En toen ze hun sippe vriendinnetje vonden, waren ze zo blij! 'Hier ben je! We waren je kwijt, Lin. We waren bezorgd en alle gnoompjes en oerieboeries zijn bezig met jou te zoeken. Wat is er aan de hand? Waarom drijf je op zee?' En Lin vertelde haar verhaal. Dat ze haar lichtje is verloren. En dat ze bang is zonder haar lichtje.

En dan vertelt Sofia dat ze het snapt. Ook zij is wel ooit haar lichtje kwijt. En zelfs Lumie herkent het ook. 'Lin, we zijn gnoompjes, maar we kunnen niet altijd stralen, we zijn allemaal wel ooit onze lichtjes kwijt. En dan na een tijdje, komen onze stralen vanzelf weer terug.

En weet je wat? Nu Lin zich zo getroost voelt door Ellas mooie lied en nu ze zich begrepen voelt door haar gnoompje vriendjes... zit er ineens een stralend lichtje op het drijvende blad, op de minderminnen zee. Ze heeft haar lichtje teruggevonden!

Verhaal 35 – Boek 5 (Door Yva)

De reuze trol was hier.

Ariebarie, bakkertje boerie en Gijs de knutsel boerie gingen samen op pad. Ze waren samen aan het wandelen over het minderminnen strand. En ze waren liedjes aan het fluiten en hadden boerie broodjes en cupcakes bij in zakjes die met een stok over hun schouders hingen. Die zouden ze later open maken en opeten. Maar eerst nog een stukje wandelen. Tot opeens.. Boem! En voor ze het wisten, waren ze alle drie al fluitende naar beneden gevallen in een diepe kuil. Niet zomaar een kuil, maar een kuil in de vorm van een reuze grote trollen voet! Reuze trollen zijn zwaar, en daarom zijn de voetafdruk kuilen in het strand zand erg diep. De randen waren erg hoog voor de kleine oerieboeries. De oerieboeries wisten niet hoe ze er uit moesten klimmen. Daar zaten ze dan. Niet wetend wat ze moesten doen. Ze waren te klein. En Ariebarie zei: 'hadden we Xara maar bij, zij weet altijd wel een oplossing om ons uit deze kuil te helpen.' Maar Xara was er niet, zij was naar drakenland gegaan om met Cloudy te vliegen. Het werd steeds later en later en de oerieboeries zaten nog steeds in de diepe kuil. Knutsel boerie kreeg honger. 'Zullen we de cupcakes opeten?' En dat deden ze. Ze aten al het eten in 1 keer op... dat hielp een beetje. En toen zei de bakker: 'kom, duw me omhoog, dan klimmen we uit de kuil'. En dat probeerden ze... maar hoeveel ze ook duwden... de bakker was te zwaar. 'Je hebt teveel taart op, bakkertje, probeer mij maar omhoog te duwen..' zei Ariebarie. Maar ook dat lukte niet. En ze gingen weer alle drie in de diepe kuil zitten. Na een paar uur kregen ze weer honger, maar ojee, alle cupcakes waren op... En toen zag Ariebarie iets door de lucht vliegen. Hij keek omhoog en ja hoor, daar waren Cloudy en Xara! En toen gingen de drie oerieboeries springen, zwaaien en heel hard roepen: 'Cloudyyyyy, Xaaaaara, hier zijn wij, help ons!!' Ze riepen alle drie door elkaar. Maar gelukkig hoorden ze het daar boven in de lucht en daar kwamen ze aangevlogen. Xara was heel blij om Ariebarie weer te zien. 'Het werd steeds later en later en jullie waren nog steeds niet terug in oerieboerie dorp, we gingen jullie zoeken'. Cloudy liet haar staart in de kuil zakken en de drie oerieboeries klommen 1 voor 1 op de rug van de

draak. Ze vlogen omhoog. En daarboven in de lucht? Daar gingen de oerieboeries verder fluiten, want ze waren zo blij dat ze niet meer vast zitten in de diepe kuil! Eenmaal terug in oerieboerie dorp aangekomen ging het bakkertje meteen naar zijn bakkerij, taartjes halen... nog meer taartjes, en ook een paar cupcakes, want ze hadden zoveel honger gekregen!

Verhaal 36 – Boek 5 (Door Kamille 5 jaar)

Mega donut

Op een dag hoorde Xara een geluidje. Ariebarie was een mega donut weg aan het duwen van zijn paddestoel weg, en dat hoorde Xara. Het was een super mega donut, dus hij kwam tot helemaal rond heel oerieboerie dorp. En de oerieboeries konden er niet meer uit en de snarfen konden er niet meer in. De donut lag in de weg. Alle oerieboeries gingen een plannetje bedenken. En toen wist Xara een plannetje! En ze zei: 'We kunnen allemaal de donut eten, en dan kunnen wij er weer uit!' ... En dat deden ze. Ze aten allemaal samen een holletje in de donut waar oerieboeries tussens kunnen. The end!

Verhaal 37 – Boek 5 (Door Robin en Yva)

Klem.

Ariebarie zag een klein gaatje in zijn paddestoelen huisje. 'Weet je wat', dacht hij, 'ik stop mijn vinger daar in'. Hij peutert namelijk zo graag in alle gaatjes. En ook dit paddestoelen gaatje was erg interessant. Met zijn wijsvingertje kwam hij steeds dichterbij het gaatje... en toen zat hij erin! Maar ojee, hij kan er niet meer uit. Zijn vinger zit klem! Ariebarie probeert zichzelf los te trekken. Maar het lukt niet. Hij trekt nog harder, draait zijn armpje er zelfs bij om, en gaat met zijn voetjes afzetten tegen zijn paddestoel om nog harder te trekken. Maar het lukt echt niet. 'Wat nu?' denkt hij.

Op dat moment klopt het bakkertje op zijn paddestoelen deurtje. 'Ariebarie, ik heb je cupcake bestelling bij'. Maar Ariebarie kon niet naar de deur toe. Zijn vinger zat nog steeds klem! Dus hij riep: 'ik ben hier, ik ben hier'. 'Oke', zei het bakkertje, 'ik zet je cupcake bij de deur'. En het bakkertje liep weer weg. Maar ohw, Ariebarie kon er niet bij. En hij had net zoveel zin in zijn cupcake.

En daar kwam Sniffel aangelopen. Ze zag een cupcake buiten staan en niemand was in de buurt. Ze dacht: 'die ziet er lekker uit... die lust ik wel!' En ze nam een hap toen ze Ariebarie hoorde roepen: 'Sniffel, ik ben hier, dat is mijn cupcake, help me'. Sniffel zag nog steeds niemand.

Ze zag alleen maar een vingertje bewegen in het paddestoelen dakje. Ze kietelde de vinger en Ariebarie moest heel hard lachen. Dus Sniffel liep Ariebaries huisje binnen en zei: 'Hi Ariebarie, je cupcake smaakt heel goed'. Maar dat vond hij duidelijk niet zo leuk. Hij pruilde zijn lipje en keek sip. 'Wat ben je aan het doen?' vroeg Sniffel.

En Ariebarie vertelde haar dat hij klem zit met zijn vinger. 'Oh.. ik zal je helpen', zei Sniffel, en ze schoof Ariebaries stoeltje en bedje naar de andere kant van het huisje, naar Ariebarie toe. 'Dankje Sniffel.. maar ik wil niet meer klem zitten, ik wil buiten spelen, ik wil dingen doen'. En toen had Sniffel een beter idee: 'ik ga hulp voor je halen', en ze huppelde de paddestoel uit. Samen met bakkertje boerie kwam ze terug. 'Bakkertje, kun jij Ariebarie eruit trekken?'

Maar ook dat lukte niet. Inmiddels was het hele oerieboerie dorp samen gekomen en stond iedereen om Ariebaries paddestoelen huisje heen. Iedereen was nieuwsgierig. En Moon riep: 'misschien als we mieren in zijn broek stoppen, kietelen ze hem zo hard dat Ariebarie zichzelf los friemelt.' Maar Ariebarie knikte bang van: 'nee! Geen mieren in mijn broek!!'

En toen kwam Xara met een idee: 'We kunnen de mini miertjes hierheen lokken en suiker rond het gaatje smeren en dan eten ze de suiker op en wordt meteen het gaatje groter... en dat gingen ze proberen. Met cupcake kruimels en suiker lokten ze de mini miertjes. Daar kwamen ze al aan.

De miertjes klommen omhoog, klauterden over elkaar heen en aten alle kruimels op. Ze liepen over Ariebaries vingertjes en daar moest hij weer heel hard om lachen. Dat kietelde zo! En toen opeens, viel Ariebarie achterover, zijn vinger was los! Het gat was groter. Wat fijn!

En alle oerieboeries gaven hem een applaus. En Hubo, Gerto en Gijs gingen meteen aan de slag om het gat te dichten en weer netjes te verven.

Verhaal 38 – Boek 5 (Door Kamille)

Dot Pluizebol.

Op een dag werd Xara wakker en ze hoorde: Sploef, Splisj, Splef. Een spetter geluidje! En Xara kijkt uit het raam en ze zag Ariebarie aan het zwemmen in de mirhanja rivier. En Yvana de witte fee van het Zuiden toverde nog een mirhanja rivier met nul miranjas! En met nul regenboogvisjes. Er zit niks in de tweede rivier, gewoon steentjes op de bodem. En Ariebarie was daar in aan het zwemmen. En Xara vraagt aan Ariebarie: 'Hoe komt deze rivier hier? Waar komt hij ineens vandaan?' En Ariebarie zegt: 'Ik heb dat aan Yvana de witte fee gevraagd, omdat 1 keer een miranja vis tegen mij zei dat ik niet mocht spetteren in het water... maar dat wil ik zo graag'. Yvana de witte fee zei toen: 'Mieranja, Mieranja, ik tover nu een tweede Mieranje rivier zonder regenboogvisjes en Mieranjas.' POEF. En toen kwam Xara ook met een zwempakje aan, zij kwam ook zwemmen! En toen deed Xara haar voetje in de tweede rivier, en toen ineens hoorde ze Boink, Boink, Boink,... heel zachtjes, een hele tijd... en daar kwam een pluizebol aan zonder haartjes, maar met dots! En daar zat een knopje op. En iemand was die aan het besturen met een afstandsbediening. Dat was Barto boerie. En toen kwam Barto boerie eraan lopen en hij zorgde ervoor dat Pluizebol niet in het water zou vallen, want water is niet goed voor Pluizebol, dan gaat ie stuk. The End!

Verhaal 39 – Boek 5 (Door Sam – 3 jaar)

Monsters.

Er was eens een hele kleine kikker die op het gras aan het hoppen was. En er was een bootje die op het water dreef. En er was nog een boot! En op die boot zat er een monster. Een koekie monster. En die koekie monster at de kikker op. Maar er was ook een kleine baby kikker. Die was papa en mama kikker kwijt. En nog een grote monster. En die koekie monster poepte de kikker uit. Die stinkt nu en moet douchen in de regen. En de baby kikker is nu weer bij mama en papa kikker. The end.

Verhaal 40 – Boek 5 (Door Robin & Yva)

Tover drankje deel 1.

Op een dag waren Xara en Ariebarie samen een griezelig toverpapje aan het maken. Ze stopten er allerlei vreemde ingrediënten in. Het begon lekker met appelsap. Xara voegde er paddestoelen kruimels aan toe, en daarna kwam Ariebarie met het idee om er ook oorsmeer en sokpluisjes in te doen. En peren schil en snarfenhaar! En zo roerden ze samen een heerlijk, vies, griezel drankje. Wat hadden ze er veel plezier in! Toen het drankje klaar was zei Xara: Jij mag hem opdrinken Ariebarie! ... maar dat deed Ariebarie natuurlijk niet. En ze plaagden elkaar ermee om het drankje toch op te drinken. Toen kwamen ze op het idee om samen bij het boerie-cafe een aardbeien smoothy te drinken. Ze lieten het vieze drankje op tafel staan in Ariebaries paddestoel en liepen weg. Ondertussen kwam Svetlaan de gemene heks in oerieboerie dorp. Ze zat achter een struik en zei: 'Oerieboeriessss... ik ga jullie

allemaal vangen en opeten!', maar op dat moment zag Svetlaan door het paddestoelen raampje het drankje staan van Xara en Ariebarie. En ze dacht: 'Dat ziet er lekker uit, ik ga eerst dat drankje opdrinken..'. Svetlaan toverde met haar magische heksenhanden het drankje door de lucht richting de struik waar ze achter verstopt zat. Ze rook eraan en dronk hem in 1 keer leeg. 'Interessant smaakje...', zei ze. En toen ineens liet ze een dikke scheet! Prrt! Svetlaan schrok van haar eigen

scheet en toen kwam er nog een scheet. PRRT... en nog 1, en nog 1... alle oerieboeries hadden het inmiddels gehoord en stonden allemaal rond de struik. Svetlaan schaamde zich een beetje... ze bleef maar scheten laten. Ze nam haar bezemsteel en vloog ermee terug naar haar ijspaleis toe. En in de lucht, liet ze nog steeds heeeeeeel veel scheetjes. Het hele sprookjesland stonk ernaar! Svetlaan wist wel dat het door het rare drankje kwam. Maar ze wist niet wat voor drankje het was en ook niet hoe ze ooit zou stoppen met

zoveel scheetjes laten.. PRRT... de hele avond ging het zo door. Prrt, Voep, Farrt, Plutter... zo kon ze nooit slapen..

Verhaal 41 – Boek 5 (Door Robin & Yva)

Tover drankje deel 2.

Svetlaan de gemene heks had geen oog dicht gedaan vannacht. Ze bleef scheetjes laten en haar hele kasteel stonk enorm. Ze ging met haar bezemsteel terug naar oerieboerie dorp vliegen. Ze moest Ariebarie vragen wat voor drankje dat was! Ze moest iets vinden om te stoppen met scheten... PRRT.. Onderweg op haar bezemsteel liet ze nog steeds veel scheetjes... en weer stonk heel sprookjesland naar haar. Svetlaan landde achter dezelfde struik als gisteren. En daar liet ze nog heel veel scheetjes. PRRT, VOEP, Fartt... De oerieboeries hadden al geroken dat Svetlaan weer terug gekomen was. Alle oerieboeries stonden nu rond de struik. 'Wat kom je doen, stinkende heks?' vroegen ze... en Svetlaan zei: 'Ariebarie. Jij kleine oerieboerie! Wat zat er in het drankje!' Ariebarie keek Xara aan en ze schoten spontaan in de lach. 'Sokkenpluisjes, paddestoelen kruimels,.. oorsmeer.. snarfen haar..''... Svetlaan was daar niet blij mee. Maar wat kon ze doen? Ze bleef maar stinkende scheetjes laten! 'Jullie gaan mij helpen oerieboeries, jullie gaan mij allemaal helpen. En wel nu!' Maar Xara zei: 'Wij weten het niet... wij wisten niet dat het een tover drankje was en wij weten ook niet hoe je van de scheetjes afkomt..'. Onderstussen liet Svetlaan nog een paar scheten en alle oerieboeries stonden erbij te lachen. Dit hebben ze natuurlijk nog nooit eerder gezien. Svetlaan bleef scheetjes laten.. PRRT, voep, Fart... en de oerieboeries vonden het steeds grappiger. Svetlaan schaamde zich enorm en vloog stinkend en schetende alweer terug naar haar ijspaleis. Toen ze weer weg was, schreef Xara haar een briefje. Want, nu Svetlaan weer heel ver weg was, vond Xara het wel een beetje zielig voor haar. Dus ze ging haar helpen. 'Hallo heks. Om van de scheetjes af te komen moet je gewoon 1 aardbei ook buikpijn'.

hoor...
heel
fris en

eten. Dat helpt ons
altijd tegen de
Ze liet het briefje
bezorgen via een
postdraak en ja
na een tijdje rook
sprookjesland weer
fruitig!

Verhaal 42 – Boek 5 (door Kamille)

Snarfen die draken plagen

Ariebarie en Xara waren door het bos aan het wandelen. En toen kwamen ze bij drakenland aan. Daar zagen ze babydraakje boven het bos vliegen. En Xara vraagt: 'waarom vlieg jij boven het bos, draakje?' En babydraakje zegt: 'ik ben hier veilig want de snarfen zitten in drakenland en ze proberen alle draken te verslaan'. Xara en Ariebarie schrikken daarvan. Dat is niet fijn. Maar babydraakje zegt: 'de snarfen stoppen vanzelf met plagen wanneer we een groot hek hebben gebouwd'. En Xara vraagt: 'Zijn de draken een groot hek aan het bouwen tegen de snarfen?' En babydraakje knikt: 'ja'. Op babydraakjes rug zit Sniffel. Sniffel het lieve snarfenmeisje doet niet mee met het verslaan van de draken. Zij zit veilig op de rug van haar vriendinnen draakje en samen vliegen ze rondjes door de wolken. En dan zien Xara en Ariebarie alle draken omhoog vliegen. Ze hebben allemaal gemene snarfjes vast met hun poten. En de draken vliegen naar de mirhanja

rivier en laten daar alle snarfen in het water plonsen. En dan vliegen alle draken terug naar drakenland en gaan ze het hek bouwen. The end.

Verhaal 43 – Boek 5 (door Robin en Yva)

Taart!

Ariebarie had honger. Samen met Xara liep hij langs het bakkertje en daar zag hij zoveel lekkere cupcakes, taartjes en andere lekkere broodjes staan. En Ariebarie zei: 'Ik kan niet kiezen, ik lust ze allemaal, en ik heb zoveel honger dus ik ga ze allemaal opeten!' Xara moest daar wel van lachen. Dat lukt je nooit, Arie. En toen het bakkertje aan kwam lopen vertelde Xara tegen hem dat Ariebarie alles op wilt eten. Dat vond het bakkertje wel interessant en hij speelde het spelletje mee. 'Is goed, Ariebarie, jij mag op deze boom-stoel gaan zitten, dan schuif ik een paddestoelen tafeltje bij je waar al mijn taartjes op passen. En samen met Xara zette hij vervolgens alle taartjes, cupcakes en koekjes op de tafel. 'Smakelijk eten Ariebarie. Alles moet op. Maar vergeet niet, als het niet lukt om alles op te eten, dan mag jij de rest van de week geen taartjes enzo meer, dan mag jij alleen nog maar oranje worteltjes eten.' Daar moest Ariebarie eventjes over nadenken. Worteltjes? Blegh. De hele week? Onmogelijk! Maar zijn buikje knorde... en hij zag de taartjes voor zijn neus staan. En daar begon hij. Hap hap hap.. het eerste taartje is op en smaakte lekker. Hij begon aan een cupcake.. maar ojee, zijn buikje begon al aardig vol te zitten. Oeboeries zijn maar klein en hebben kleine buikjes... bij de derde cupcake zat Ariebarie echt overvol. Er paste niks meer bij. Het bakkertje en Xara keken hem aan. 'Zie je nu wel, dat past allemaal niet in je.' 'Je mag de rest van de week alleen nog maar worteltjes eten'.. en Xara gaat hem daar de hele week mee plagen, want ze vindt het wel grappig. Ariebarie blijft de hele dag in zijn paddestoel op bed liggen, met buikpijn... hij heeft echt teveel gegeten. Poe hee.

Verhaal 44 – Boek 5 (door Yva)

Grote mug

Op een ochtend kwam er een grote, zoemende mug in oerieboerie dorp. Hij was erg hoog en zo groot dat er oerieboeries op zijn rug pasten. De mug stond stil voor Xara's paddestoelen huisje. Toen Xara naar buiten liep, zei de mug: 'Hallo oerieboerie, kom jij op mijn rug vliegen?' En dat vond Xara wel een leuk avontuur. Ze riep Ariebarie en klom op de rug van de mug. De lange muggenpoten gebruikte ze als een laddertje en zo zat ze met 1 been links en 1 been rechts op het dunne muggen ruggetje. Ze hield haar armpjes stevig vast rond de nek van de mug. En

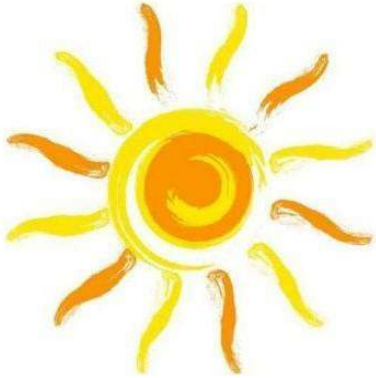
toen kwam Ariebarie eraan. Hij klom ook op de mug. Net zoals Xara gebruikte hij de lange poten als een laddertje en klom met zijn dikke cupcake buik en taartjes-billen op het dunne ruggetje van de mug. Ariebarie zat er nog maar net op, hield zich nog niet goed vast en de mug vroeg: 'Zitten jullie?' En Xara riep: 'Ja!' En toen vloog de mug omhoog. En weet je wat muggen doen wanneer ze vliegen? Dan flapperen ze ontzettend snel met die lange, dunne

vleugeltjes van ze. Zo ontzettend snel dat het hele ruggetje ervan gaat trillen. Xara hield zich goed vast. Maar Ariebarie trilde er vanaf. Ojee. Nu hield hij met 1 hand een pootje van de vliegende mug vast en hij viel bijna naar beneden. Xara pakte snel zijn hand en zo vlogen ze een klein beetje verder. De mug vloog nu boven de miranja rivier, want muggen zijn gek op water. En daar riep Xara: 'Dit is het moment, Ariebarie, 1, 2 en DRIEEE.. ' En Xara sprong van de mug af, met Ariebarie in haar hand, sprongen ze zo samen in de rivier. Xara zwom meteen naar boven toe en ze zei hallo tegen alle miranjas en regenboogvisjes. Maar waar bleef Ariebarie? Tja... die had gisteren echt teveel cupcakes en taartjes gegeten... dikke buik, dikke billen, dikke armpjes,... Ariebarie had moeite met zwemmen. Gelukkig waren daar de miranjas met hun scherpte tandjes. Ze zwommen naar Ariebarie toe en met 5 miranjas tegelijk duwden ze hem helemaal terug naar boven, naar Xara toe. Nu stonden ze samen terug op het gras en gaven ze elkaar een dikke knuffel. Dat was

weer een leuk avontuur. Maar Ariebarie? Die wilt voortaan geen taartjes meer, hij wilt dunner en sterk worden en zegt dat hij alleen nog maar worteltjes eten wilt.

Verhaal 45 – Boek 5 (door Yva)

Zonnestraaltje

Het was donker en koud in het snarfenbos. Het was donker en koud in het nimphenbos. En het was ook koud in het gnoompjesbos. Maar daar was het niet donker want de gnoompjes zorgen zelf voor verlichting wanneer ze samen schijnen. Voor de rest was heel sprookjesland donker en koud. Behalve in oerieboerie dorp, daar was het erg zonnig, licht en warm. Er hing namelijk een klein zonnetje vlak boven de grond, tussen de paddestoelen huisjes van Xara en Ariebarie in. Wat deed dat kleine zonnetje daar?

En waar was de echte, grote zon die altijd zo heerlijk straalt boven in de lucht? Koning Honing de bosnymph kwam aangevlogen met zijn bijen en hij zei: 'alle bloemetjes in ons nimphenbos hangen er slap bij en het gras ligt zelfs plat. De baby bijen hebben honger want we krijgen geen nectar meer gevonden in de bloemetjes. We hebben de zon nodig. Kunnen we dit mini zonnetje meenemen voor 1 dag? Als het zonnetje onze bloemetjes weer laat stralen dan wordt alles beter.' Maar Xara vond dat geen goed idee. 'We kunnen beter het mini zonnetje hier laten en uitzoeken wat er aan de hand is. Kijk naar het zonnetje... die ziet er ook niet goed uit. Je zou bijna zeggen dat het zonnetje aan het huilen is...'

En dat was inderdaad zo. Nu de oerieboeries, de bijen en Koning Honing naar het mini zonnetje keken, zagen ze inderdaad dat het zonnetje er verdrietig uit zag. Xara liep naar het zonnetje toe. 'Hallo zonnetje. Wij zijn oerieboeries en we willen je graag helpen. Wat is er gebeurd?' Maar het zonnetje zei niks. Het zonnetje zag er steeds verdrietiger uit en schoot zo nu en dan een klein vuur straaltje, zomaar in het oerieboerie gras. Want dat is wat zonnetjes doen. Het zijn vuurballetjes die door de lucht zweven en de warmte die we voelen van de zon, zijn de stralen van het verre vuur.

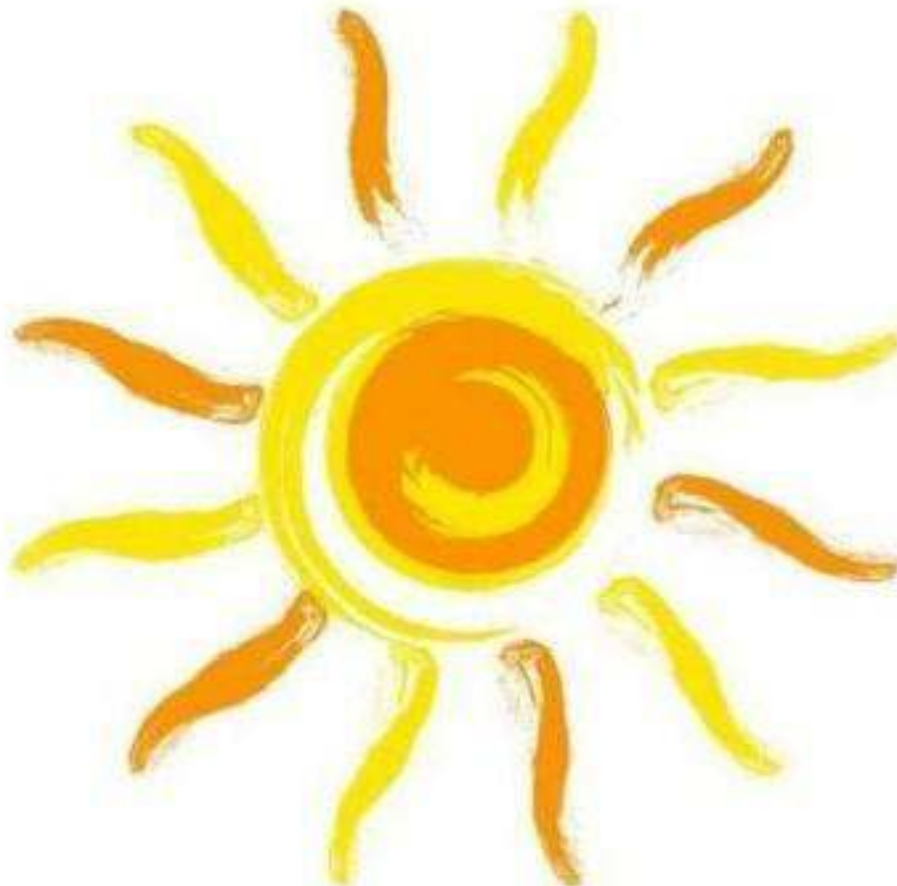
Maar dit mini zonnetje is nu wel heel dichtbij. En wanneer dit mini zonnetje een traan laat van vuur, dan komen er vonkjes in het gras... 'Dit gaat niet goed', zei Xara, 'als we niks doen dan huilt het zonnetje straks ons hele dorp in brand!'. En op dat moment liet het zonnetje een vuurtraan vallen op het dakje van Ariebaries paddestoel. Ojee. En Koning Honing riep: 'we moeten het zonnetje terug hoog in de lucht krijgen, want volgens mij is dit zonnetje zo verdrietig doordat ze hier beneden hangt. Zonnetjes horen niet zo laag bij de grond te hangen...

Ik ga een ladder zoeken.' En Koning Honing vloog weg. Een tijdje later kwam hij terug met Prins Samuel en Prinses Millie, en die twee droegen een hele lange ladder.

'Kijk zonnetje, met deze ladder kan je weer naar boven klimmen'. Maar het zonnetje klom niet. Die heeft natuurlijk geen handjes en voetjes... Prins Samuel probeerde om zelf op de ladder te klimmen en het zonnetje vast te houden. Maar het zonnetje was veel te heet! Die kon je niet zomaar vasthouden. Gelukkig kwam toen Yvana de witte fee er ook aan. Ze zei: 'Hocus Pocus El, Zonnetje in een Zeepbel..'. Ze blies heel hard en toverde daarmee een grote zeepbel om het zonnetje heen om haar te beschermen tegen de verre reis terug naar boven toe.

En samen met Prinses Millie ging de grote zeepbel via de ladder terug naar boven. Bovenaan de ladder duwde de prinses heel hard tegen de grote zeepbel en daardoor vloog het zonnetje nog een heel stuk verder naar boven toe. Terug naar de lucht. Terug naar huis. Het zonnetje hilde nu niet meer. En toen het zonnetje heeeeel hoog was, knalde de zeepbel open en hilde het zonnetje ook geen vuurtranen meer.

Die is weer blij nu ze thuis is. Heel sprookjesland werd weer licht en warm en de bloemetjes in het nimphenbos waren ook heel blij dat het zonnetje weer scheen. Oja, en Ariebaries paddestoel? Die had een nieuw dakje nodig, daar gingen Hubo en Gerto knutsel boeries meteen mee aan de slag.

Verhaal 46 – Boek 5 (door Kamille)

Boom op het bospad

Op een dag was Xara in het bos aan het wandelen. En Xara zag een boom op het bospad! En Xara had een idee. Ze gaat dat aan Ariebarie laten zien. En Xara doet dat. Ze rent naar Ariebaries paddestoel om tegen hem te zeggen dat er een boom op het bospad is. En dan gaat Xara naar de boom toe met Ariebarie. En Ariebarie zegt: 'Wow! Dat is gaaf! Ik wou dat ik ook een boom in mijn paddestoelen huisje had!' En Xara zegt: 'Dat kan niet. Bomen zijn veel te groot. Dan moet je eerst wachten tot een andere oerieboerie een nieuw boompje wilt laten groeien, zodat hij klein is. En als je een boom in je paddestoel wilt hebben, dan moet je een gaatje in het dak maken zodat hij verder uit het dak kan groeien.' The end!

Verhaal 47 – Boek 5 (door Yva)

Rollend van de berg af

Ariebarie vloog op papadraaks rug. Xara zat op mamadraaks rug. Ze gingen helemaal naar een grote berg toe, een berg met veel groene heuvels. En op die berg wonen... jawel... de bergboeries! En die spreken een hele andere taal. Ariebarie snapt niks van wat de bergboeries allemaal vertellen. Xara snapt het een beetje, wanneer ze met hand en voet uitbeelden wat ze bedoelen. En dan ziet Ariebarie een kindjes bergboerie.. die rent vrolijk de heuvel af achter een houten wiel aan. Dat wiel rolt snel naar beneden en het kindje rent er snel achteraan. Ariebarie vindt dat een leuk spelletje en wilt graag meedoen. Hij tikt Xara aan en rent er vlug vandoor. De berg af. Xara rent met hem mee. Ze rennen samen zo snel! Totdat .. Ariebarie struikelt. Hij rolt omver, met zijn hoofdje draait hij koprollend naar beneden. En zo blijft hij een paar rondjes draaien vlak achter elkaar. Xara zag het gebeuren en schrok ervan. Ze was bang dat Ariebarie pijn had. Maar toen zag ze hem lachen en hij riep zelfs: wheee, wheeee! Xara was blij dat hij veel plezier had, struikelde ook en schoof ook met een paar koprollen zomaar naar beneden. Ook xara moest hard lachen en voelde kriebels in haar buik. Toen ze helemaal naar beneden gerold waren, zagen ze daar allemaal kleurrijke bergnimphen. De berg nimphen zijn iets groter dan de bosnimphen en ze hebben erg grote, sterke vleugels omdat ze steeds heel hoog moeten vliegen naar het topje van de berg. Met de sterke vleugels brachten ze de oerieboeries weer terug naar boven toe. Xara werd gedragen door een gele bergnymph met oranje stipjes op haar vleugels. Haar naam was Ella. En Ariebarie werd gedragen door een blauwe bergnymph met groene strepen. Zijn naam was Zillo. Eenmaal boven aangekomen riepen Xara en Ariebarie: again that, again that! Ja, dat deden ze. En er kwamen nog meer kindjes bergboeries bij, die vonden het er ook zo leuk uitzien dat ze mee wilden rollen. De bergnimphen Ella en Zillo vlogen vrolijk met ze mee terwijl de oerieboeries opnieuw van de berg af rolden. De bergboerieheuvel is erg leuk!

Verhaal 48 – Boek 5 (door Kamille)

Ariebaries verjaardag

Op een dag liep Xara naar Ariebarie toe. En Ariebarie zei: het is vandaag mijn verjaardag! Dat vond Xara erg leuk en ze nam Ariebarie mee naar de disco boerie. Xara vroeg aan de disco boerie: kan jij ballonnen opblazen? En Ariebarie zei: het is mijn verjaardag! 'Ja hoor', zei de disco boerie. 'Dat kan ik wel'. Ariebarie was heel blij en ging ervan dansen. 'Xara en Ariebarie, jullie mogen samen gaan wandelen in het bos, dan heb ik ondertussen tijd voor de ballonnen'. Xara en Ariebarie liepen in het bos. Ondertussen ging disco boerie tegen alle andere oerieboeries vertellen dat het Ariebaries verjaardag is. Alle oerieboeries van het dorp helpen disco boerie mee met ballonnen en slingers en ze maken allemaal een cadeautje voor Ariebarie. Xara en Ariebarie zijn klaar met wandelen. Ariebarie ziet alle ballonnen en cadeautjes en wordt heeeel blij. Ariebarie gaat dansen! En het is de hele dag feest. The end!

Verhaal 49 – Boek 5 (door Yva)

Gemene, enge vuurdraak

Xara en Ariebarie waren vrolijk samen door het bos aan het wandelen. Boven in de lucht vloog daar een grote draak. Maar dit was geen lieve draak. Het was een grote, gemene vuurdraak! Hij was zwart en had grote, rode ogen. Hij had hele grote, enge klauwen.... en.... hij zag de oerieboeries in het bos huppelen! Die lustte hij wel. De grote, enge draak vloog naar beneden toe. Hij spuwde vuur en alle bomen stonden in brand. Xara en Ariebarie zagen het vuur en schrokken daarvan. Ze wilden heel graag wegrennen. Maar met die korte oerieboerie beentjes, ging dat niet zo vlug. De grote, enge vuurdraak ging boven ze vliegen. Hij zette 1 klauw vlak voor de rennende Ariebarie neer. Die kon geen kant meer op. De andere klauw plaatste hij voor Xara neer. En hij gromde en riep: Ik ga jullie opeten! De grote, enge vuurdraak kwam met zijn kop naar beneden toe en deed zijn bek al open. Maar ojee, op dat moment bleef zijn hoofd halverwege hangen want er zat een boom in zijn neus die hem tegenhield! Op dat moment kwam de lieve papadraak aangevlogen. Hij landde op de rug van de vuurdraak en ging vechten. Alle andere lieve draken van drakenland kwamen ook meteen aangevlogen om te helpen. En Xara en Ariebarie klommen snel op de rug van Cloudy, en zij bracht ze weer veilig naar oerieboerie land. De enge vuurdraak zit nog steeds klem in het bos, want de boom zit nog steeds in zijn neus. En de lieve draken proberen om de vuurdraak ook lief te maken. Maar of dat lukt, dat is een ander verhaaltje.

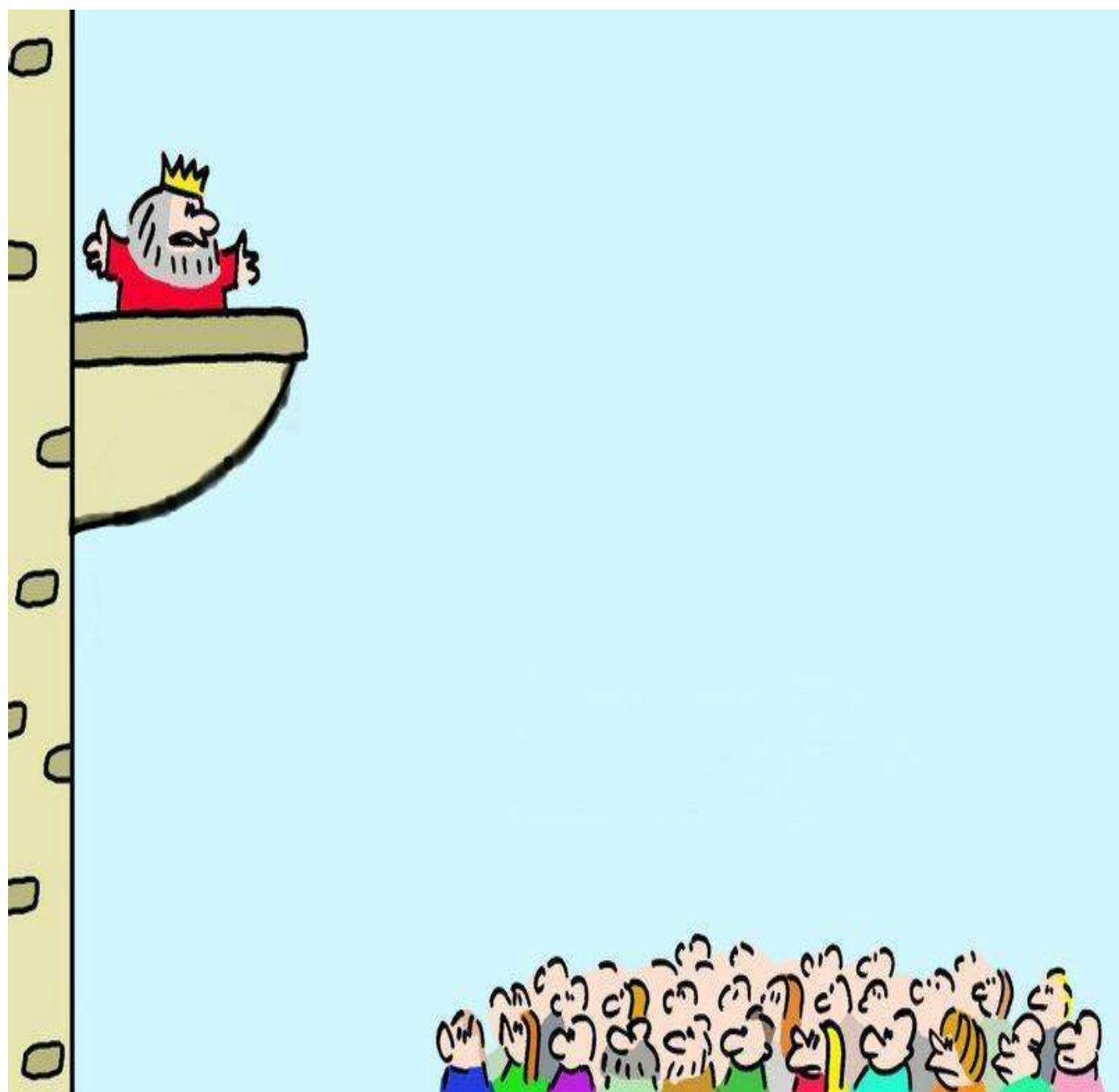
Verhaal 50 – Boek 5 (door Yva)

De koning op zijn balkon

Koning Robinio zat aan zijn grote, lange tafel na te denken. Hij staarde voor zich uit en zag daar een lamp staan.. Hij haalde het kapje van de lamp af en zette hem op zijn hoofd. 'Zo', dacht hij, 'nu heb ik een konings kroon!' Hij ging weer aan tafel zitten en voor zich uit staren, hij was nog niet helemaal tevreden. 'Ik ben dan wel een Koning, maar... ik mis iets'. Dus de koning besloot op rondreis te gaan door sprookjesland. Hij begon bij het kasteel van Koning Lukas in Lommelarisland. Daar zocht hij ideetjes om zichzelf meer Koning te laten voelen. In Lommelarisland zag hij oude sokken aan een waslijn... 'Dit wordt hem niet', dacht Koning Robinio... En hij ging daarna verder naar het paleis van Prinses Millie en Prins Samuel. De prinses rende vrolijk, maar gillend door het paleis, en de kleine prins rende er wild achteraan. 'Nee', dacht Koning Robinio, 'dit wordt hem ook niet'.. en hij ging verder naar het kasteel van Kijzer Abel en Kristelientje de wensvlinder. Daar zag hij een mooi balkonnetje tegen het huis aan. 'Dat wordt hem!! Die ga ik ook bouwen!' De koning ging ook nog even in de achtbaan die daar in de tuin stond en vertrok op terugreis naar zijn eigen kasteel. Onderweg kwam hij door oerieboerie dorp en daar vroeg hij aan Hubo en Gerto de knutsel boeries of ze hem een balkon kunnen bouwen. En ook Gijs de schilderboerie werd gevraagd om te helpen. Als het balkon

klaar zou zijn, zouden ze alle drie een medaille krijgen. Een gouden plaatje met een pinnetje aan de achterkant die ze in hun oerieboerie puntmutsjes kunnen prikken. Hubo, Gerto en Gijs gingen het balkonnetje bouwen! Ze waren wel erg klein tegenover zo een groot kasteel, dus ze gingen eerst aan de slag om grote ladders en een steiger te bouwen. Na heel lang werken was het balkon dan eindelijk klaar. Koning Robinio liep door zijn kamerdeur naar buiten toe, stapte voor het allereerst op zijn balkon, keek naar beneden.... en ja hoor. Daar was het Konings gevoel! Hij zag beneden alle drie de oerieboeries, helemaal uitgeput van het bouwen. De koning liep naar zijn tuin en gaf zoals beloofd alle drie de boeries een gouden medaille. 'En nu', zei de Koning, 'nu gaan jullie alle andere oerieboeries ook halen. En de gnoompjes ook. En de draken en bosnimphen, iedereen die jullie tegenkomen,... ik ga een toespraak houden op mijn nieuwe balkon!' ...

Na een tijdje stond heel de tuin van Koning Robinio vol. Bomvol. Iedereen was er! De koning stond op zijn balkon met een lampenkap als koningskroon en een rode, lange deken als mantel. En de koning sprak: 'Allen. Ik ben Koning Robinio. Buig voor mij.' En dat deed iedereen. En de koning voelde zich zo groot. Na de buiging gaf iedereen hem een applaus en daar was Yvana de witte fee van het zuiden, zij toverde allemaal Koninglijke sierlijke hapjes en drankjes en stoeltjes en het werd een gezellig tuinfeest... terwijl Koning Robinio boven op zijn balkon bleef staan en naar beneden bleef kijken, met zijn neus omhoog. En zichzelf groot en een echte koning voelde. Eind goed, al goed, iedereen was blij.

Verhaal 51 – Boek 5 (door Yva)

Suikerspinnen

Het wereld weide web van Koning Robinio ligt helemaal door de war. Soms is er geen verbinding en dan ineens komen er gesprekken door vanuit het verre Oosten en hoge Noorden tegelijk. Wat zou er aan de hand zijn? De koning loopt in zijn kasteel de hele verbinding van spinnenwebben en crawlers na. Maar hij krijgt geen bugs gevonden. Ondertussen in het snarfenbos... zijn de snarfen iets nieuws aan het maken. Ze hebben houten stokken van het bos opgeraapt en zijn daarmee lekkere hapjes aan het maken voor tijdens het snarfen modderbad. Met de houten stokken zwieren en zwaaien ze alle spinnenwebben uit het bos. Ze beginnen steeds met 1 draadje en wanneer ze de stokken ronddraaien komt zo het hele web als een suikerspin op de stok! Spinnenwebben met stukjes gevangen vlieg en spinnetjes... Jummy! Denken de snarfen met hun zwarte snarfentandjes en stinkende moddervoetjes. De snarfen eten het hele web op! En daardoor heeft het hele wijde web van Koning Robinio veel storing. Sniffel ziet wat er gebeurt en rent naar Xara en Ariebarie toe. Ze vertelt hen dat ze heeft gezien dat het hele web opgegeten wordt door de andere snarfen. 'Ojee', denken Ariebarie en Xara... en ze vliegen met zijn

drietjes op de rug van draakje Cloudy helemaal naar het kasteel van Koning Robinio. Daar leggen ze uit dat het wijde web kapot wordt gemaakt door de suikerspin etende snarfen. 'Zo iets dacht ik al', zegt de koning. 'Ik heb jullie hulp nodig om een nieuwe verbinding te maken met iedereen van sprookjesland. Kunnen jullie de komende dagen een web verbinden van alle spinnenwebben rondom het snarfenbos? Dan houden we gewoon een snarfen-cirkel in het midden waar geen verbinding is, en alles daaromheen zal dan straks weer werken zoals voorheen.' 'Ja, is goed', zeiden Ariebarie, Xara en Sniffel. En samen met draakje Cloudy vlogen ze weer allemaal terug naar huis. En op de rug van het vliegende draakje zegt Sniffel: als ik dan een spinnenweb verbindt met het web in mijn snarfenhutje... en ik verstop dat spinnenweb met

bladeren zodat de andere snarfen hem niet vinden, dan kan ik toch nog met jullie praten via het wereld wijde web!’ En dat vinden de oerieboerie vriendjes een heel goed plan. Dat doen ze.

Verhaal 52 – Boek 5 (door Kamille)

Olifantje rijden

Op een dag. Eigenlijk was het nacht. Xara hoorde toen een geluidje. Muhhhhh. En het was ook aan het regenen, dus Xara hoorde ook regendruppeltjes vallen op de grond. En ze hoorde ook een autootje. En die maakte een Brummm brumm geluidje. En Xara kijkt naar buiten en luistert naar alle geluiden. Daar zag ze Ariebarie in zijn autootje rijden en olifanten en de regen! Xara loopt naar buiten en vraagt aan Ariebarie: 'Waarom rij je in de nacht met je autootje Ariebarie?' En toen zei hij: 'Omdat er een kikker in mijn bed ligt'. En Xara zegt: 'Hoe komt die kikker in je bed?' 'Ik was de deur vergeten dicht te doen.' En Xara heeft een plannetje. 'We gaan een bedje toveren bij kikkerland en dan gaan we kikker koekjes strooien, op de weg naast het bedje naar kikkerland. En de kikker hopt uit bed en eet alle kikker koekjes op, helemaal naar Kikkerland toe. En daar gaat de kikker slapen in zijn nieuwe bedje. En toen zat Xara per ongeluk op de olifant! Zomaar ineens! The End!

Verhaal 53 – Boek 5 (door Yva)

Vliegende Muziek

Op een dag begon het, heel plotseling. Het was overal tegelijk, zomaar ineens. Het kwam uit het niets. Xara hoorde het. Ariebarie hoorde het. Alle oerieboeries hoorden het. En ze vonden het mooi! Zo mooi, dat ze allemaal rustig begonnen te dansen. Ze hoorden namelijk de allermooiste engelen muziek die ze nog nooit eerder hoorden. Het klonk een beetje als een lied gezongen door hele kleine elfjes met hun hoge stemmetjes, tegelijk met het geluid van klinkelende waterdruppels en vallende sneeuwvlokjes. 'Waar komt dit geluid vandaan?' vroeg Ariebarie. 'Muziek, Arie, dit is muziek!' riep Xara vrolijk.

Op dat moment kwamen er twee gnoompjes aangevlogen, Annabella en Magdalena. Ze waren met hun lichtjes aan het knipperen op het ritme van de mooie muziek. En ze maakten salto's in de lucht tijdens het vliegen. De engelen muziek maakte iedereen die het hoorde vrolijk! Echt iedereen... en je hoorde het overal in heel sprookjesland. Dus ook.... in het snarfenbos! Opeens werd de engelenmuziek verstoord door een ander geluid. BOEM BOEM BAM, hoorden ze vanuit de verte. Xara en Ariebarie keken elkaar verbaasd aan. Wat zou dat nou zijn? 'Wij gaan kijken wat het is!' riep Annabella. En de gnoompjes vlogen met volle vaart richting het lawaai.

BOEM BAM BOEM, hoorden ze steeds dichterbij en dichterbij. Tot ze opeens bij het moddermoeras aankwamen waar de snarfjes waren. En toen heeeel luid BAM BAM BAM BAM BAM.. Annabella zag een snarf met grote stokken lopen. En een andere snarf legde die grote stokken op het moddermoeras. 'Wat zijn ze aan het doen?' vroeg Magdalena. 'Zou dit weer een gemene streek van de snarfjes zijn om de mooie engelenmuziek te verstoren?' Annabella wist het ook niet. Ze bleven een tijdje kijken wat de snarfen aan het doen waren. BOEM BAM BAM... de snarfen legden allerlij grote boomstammen op het moddermoeras, allemaal op een rijtje, de takken bleven drijven.

En toen riep oppersnarf: KLAAR, IK EERST! En hij sprong op de eerste boomstam. Het maakte een plons geluid. En de kikker die daaronder in het moeras woonde, sprong kwaaaakend omhoog. De snarf ging verder naar de tweede boomstam. Daar kwam een ander plonsgeluid vandaan... en de kikker die daar zat, kwaakte iets hoger. En zo sprong de oppersnarf snel van de ene naar de andere boomstam.. en alle modderspetters en kikkers maakten allemaal verschillende tonen... De gnoompjes Magdalena en Annabella bleven kijken.

Hadden de snarfjes nou een modderpiano gemaakt? De mooie engelenmuziek heeft ervoor gezorgd dat de snarfjes zelf ook muziek wilden maken! Maar.... die kikkers die steeds schrikken en kwakend wegspringen vinden het minder leuk. 'Dat maakt die snarfen helemaal niks uit, die geven niks om kikkers'... zei Magdalena. 'Dus toch

een gemene streek!’ Riep Annabella. En ze vlogen samen terug naar oerieboerie dorp om tegen Xara en Ariebarie te vertellen wat ze hebben gezien.

Engels extraatje: The Bubble

There was a beautiful bubble,
floating in the air
The little fairy said: wow, look up
there!

The other fairies did, they looked up
in the sky
And they saw the bubble floating
too, so high

But fairies have wings, they can fly
too
Flying to a bubble is a fun thing to
do
The little fairy went up, together with
her friends
In the sky around the bubble, they
all held hands

First they flew in circles around the
floating bubble
But one said, would we get in
trouble...
If we climbed in and float about
and see where we end up
And that's how they made up their
bubble club

One fairy went inside the bubble in
the sky
And she found if she leans to the
right,
the bubble will float high

To the left, the bubble goes slow
And that's how all the other fairies
know

This is the time they all climbed in
With so many little fairies inside,
the bubble starts to spin
The fairies try to lean to the right
To make the bubble to higher. But
it is so tight.

All together now and one more
spin
On the right side in the bubble...
but the bubble is very thin.
The fairies try to steer the thing

But POP, there it goes...
A beautiful bubble rain arose.
The fairies giggled and had lots of
fun
Flying in the bubble rain,
being colourful in the sun.

copyright

Geschreven door de VVVVV. de Valkenswirtse vereniging van verhaaltjes verzimmers.

Kamille, Sam, Opa Abby, Christel, Yvonne, Robin, Annemijn, Suus.

Deel 5 druk 1 september 2024

